LIBRARY OF CONGRESS.

[SMITHSONIAN DEPOSIT.]

Chap. PR 5499

Shelf. S19 A75

UNITED STATES OF AMERICA.

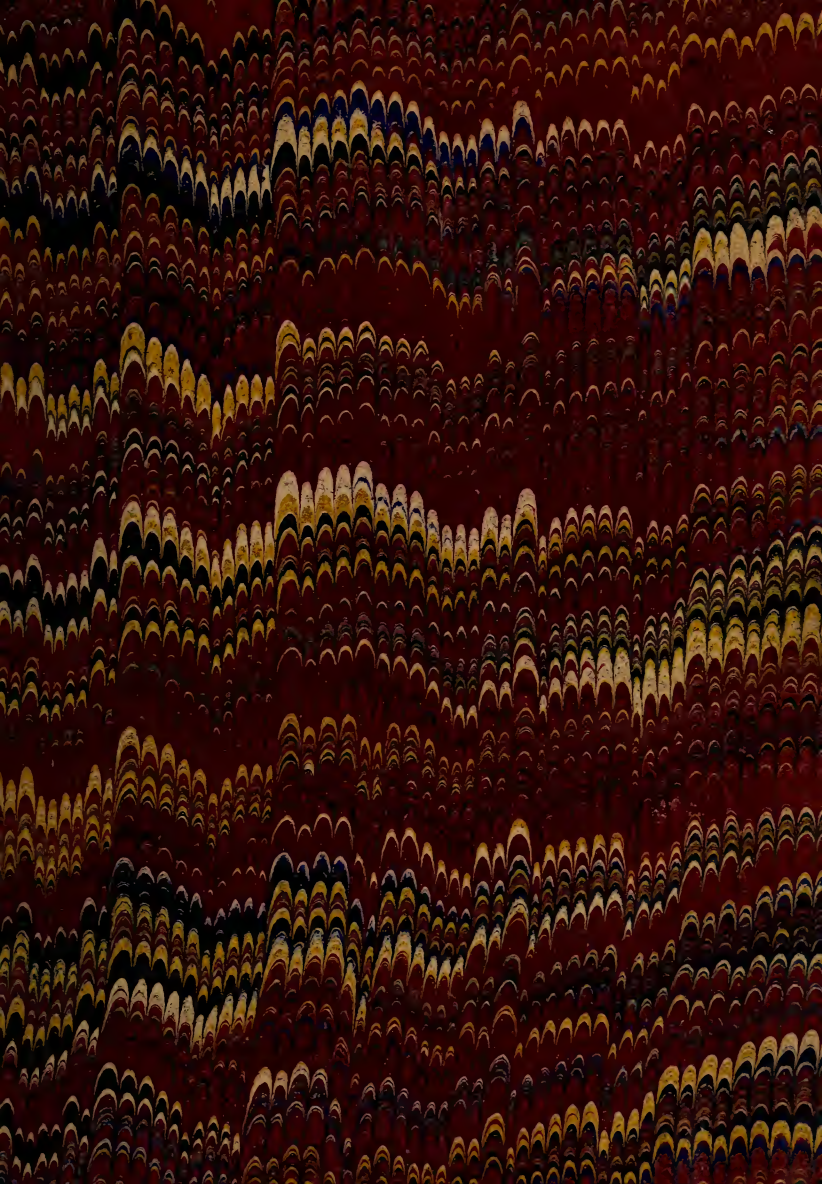

Side 37.

Legekammeraterne.

c Stretton, Hesba ɔ

Alene i London.

Fortælling

af

Forfatterinden til „Jesficas første Bøn“ o. fl.

Oversat fra Engelsk.

Med Forord af Pastor Storjohann,

samt 12 i Texten trykte Billeder.

70587

Bergen.

Ed. B. Giertsens Forlag.

c 1870 ɔ

PR 5499
.S19 A75

Dahls Bogtrykkeri. 1870.

Indhold.

Kapitel		Side.
1.	Ikke alene	1.
2.	Forladte og Forvildede	11.
3.	Den lille Fredsmægler	21.
4.	Gamle Olivers Herre	26.
5.	Forladt paany	36.
6.	Livets Fyrste	45.
7.	Ingen Pibe for gamle Oliver	53.
8.	En ny Kost og en Tværsti	59.
9.	Overmaade agtværdig	66.
10.	Iblandt Tyve	74.
11.	Tonys Velkomst	80.
12.	Nye Støvler	85.
13.	Paa Hospitalet	94.
14.	Tonys fremtidige Udsigter	101.
15.	En visnende Knop	109.
16.	En meget mørk Skygge	115.
17.	Ikke Rum til Dolly	121.
18.	Den gyldne Stad	131.
19.	En ny Dag oprinder	139.
20.	Polly	148.

Dette er en elskelig liden Bog, som det vist ikke skal angre Nogen at have læst, og om hvilken jeg haaber at den vil blive en velkommen Julegjæst i mangt et Hus hjemme i det kjære Fædreneland baade blandt Voxne og Børn.

Den har en dobbelt Opgave; først at minde om og hjertelig at indbyde til det fortrolige Samfund, som den Herre Jesus ønsker at have med Dig, kjære Læser, og som Du ikke for nogen Pris maa lade Dig fraryve eller give Afkald paa. Dernæst vil den ad denne Vei bevæge Dig til at se med et nyt Øie paa fattige og syge Børn, om Du, især i „denne søde Juletid" skulde kunne blive et Bud for den Herre Jesus til at hjælpe og glæde en eller anden af disse Smaa.

Oversættelsen er besørget af den samme Dame, som tidligere har oversat: „Fra Luthers Tid".

London November 1870.

J. Storjohann,
Sømandspræst.

Første Kapitel.

Ikke alene.

Det havde været en lummer, trykkende Dag — en af de hedeste i Hundedagene — endog ude paa Landet, hvor de dunkle Blade ikke havde rørt sig siden Solens Opgang, og hvor Fuglene havde følt sig altfor udmattede til at frembringe nogensomhelst Sang undtagen nu og da en svag Kvidren. Hele den lange Dag havde Solen skinnet uafbrudt ned paa Londons Gader med en stærk Glands og en glødende Hede, til de barfødde Børn følte det støvede Fortoug brænde under deres Skridt næsten ligesaa smerteligt som de frosne Gader om Vinteren

pleiede at gjennemisne deres Fødder. I Parkerne og paa enhver fri Plads, i Særdeleshed omkring den kjølige Sænkning fra Fontænerne ved Charing Cross, saaes Folk, der vare flygtede fra de overfyldte og usunde Baggader, at bade sig i Solstraalerne eller opsøge ethvert Hjørne, hvor en Skygge var at finde. Men i de trange Stræder og Afkroge var Luften tung af Hede og Støv, og tykke Dunster stege op og ned, fyldte med væmmelig Lugt fra tiloversbleven Fisk og Vegetabilier, der laa forraadnet i Rendestenene. Den lille, lige Stribe af Himmel ovenover var næsten hvid, og Lyset derfra syntes ligesom at bæve under Trykket af sin egen brændende Hede.

Fra en af de smaa Gjennemgange, der ligger imellem Holborn og Strand, aabner sig et trangt Stræde, kun sex eller syv Fod bredt, med høie Bygninger paa begge Sider. I de fleste af dem bestaar Kjelderetagen af smaa Butiker; thi det er intet lukket Stræde, men fører fra Hovedgaden til en anden Gade og danner i Virkeligheden en Snarvei til denne, som ofte bliver benyttet. Disse Butiker ere hverken af nogen Størrelse eller Vigtighed — en Grønhandlerbod med et temmelig nøisomt Udvalg af Vegetabilier og Frugt, en Høkerbod, der fremviser en besynderlig Blanding af Husholdningssager, to eller

tre andre Boder, og ved Enden af Stræbet, fjærnet fra Hovedgjennemgangen, men nærmest den stille og respektable Gade, ser man et meget beskedent lidet Butikvindu, indeholdende nogle faa Aviser, nogle temmelig gule Pakker af Papir og andre Skrivematerialier, samt to eller tre Sangbøger. Ovenover Døren var malet med meget smaa, smudsige Bogstaver Ordene: „Jacob Oliver, Avissælger".

Butiken var forholdvis endog mindre end dens Vindu. Naar to Kunder vare derinde paa engang — hvis en saadan Begivenhed nogensinde skulde hænde, — vilde det være næsten umuligt at finde Rum til en tredie. Langsmed Enden af Boden var anbragt en Disk med en nedfaldende Klap, hvorigjennem man kunde faa Adgang til Beboelsesværelset, der laa bagenfor Butiken. Jaften var Klappen nede — et sikkert Tegn paa, at Jacob Oliver, Avissælgeren, havde en Gjæst hos sig, thi ellers vilde der have været saare liden Grund til at formindske Diskens ringe Størrelse. Bagværelset var mørkt, isandhed meget mørkt for den Tid af Dagen; thi endskjønt det led mod Aften, og Solen holdt paa at gaa ned, saa havde den dog ikke ophørt at skinne straalende ned paa den store Stad. Men inden Jacob Olivers Vægge var Gasen allerede tændt og brændte med en stille Flamme, der aldrig bevægede

sig i den hede Luft, endskjønt baade Dør og Vindu vare vidt aabne. Thi hvorvel det var meget let at overse det, saa var der virkelig et Vindu, hvorfra man saa ud paa en temmelig mørk Vei, der var fire Fod bred, og førte op til en endnu tættere og hedere Plads, beliggende midt i Hjertet af denne Labyrint af Gader. Da Husene vare fire Etager høie, er det let begribeligt, at kun meget lidet Sollys kunde trænge igjennem til Olivers Værelse paa Bagsiden af Butiken, og at det selv ved Middagstid var Skumring derinde. Dette Værelse var forresten større end man skulde formode, da det havde to eller tre besynderlige smaa Hjørner og Kroge, der oprindeligt havde tilhørt det tilstødende Hus; thi Bygningerne vare gamle, og havde sandsynligvis dannet et stort Hus i tidligere Dage. Det var øiensynligt det eneste Værelse, Eieren besad; og alle dets Arrangements røbede den enlige Mand, thi der var noget næsten øde i Udseendet af det sparsomme Møblement, uagtet det var rent og i Orden. Ilden, som havde været tændt, var gaaet ud, og Kullene laa sorte paa Risten, medens Kjedlen endnu stod der med et melankolsk Udtryk af Forsømmelse omkring sig.

Jacob Oliver havde anbragt sin Stol i Nærheden af den aabne Dør for at kunne holde Øie med Butiken — en unødvendig Forsigtighed, da der paa

denne Tid af Dagen aldrig pleiede at vise sig nogen Kunde. Han var en gammel Mand, og saa endnu ældre og svagere ud i den dunkle Belysning. Han var tynd og mager, med hin eiendommelige Tyndhed, der hidrører fra Vanen af altid at spise mindre end man kan. Hans Tænder, der aldrig havde havt formeget at gjøre, vare forsvundne forlænge siden, og Kinderne vare dybt indfaldne, medens et fint Net af Rynker havde lagt sig omkring hans Øine og Mund. Han var temmelig bøiet og hans Bevægelser langsomme og forsigtige. Dog var hans Ansigt meget behageligt — et tilfreds, blidt og venligt Ansigt, nu og da belivet af et Smil, som rigtignok var tilstrækkelig sjeldent til at gjøre det endmere bemærket, naar det viste sig.

Gamle Oliver havde en Gjæst hos sig i denne hede Aftenstund, en tækkelig liden Kvinde, der havde nogen Lighed med ham selv, og som nu havde ordnet hans Værelse, samt besørget den fornødne Istandsættelse af hans Linned. Hun lagde netop sin Synaal, Traad og Knapper ned igjen i en gammeldags Sypose, som hun altid bar i Lommen, og skulde derpaa iføre sig sin sorte Silkehat og sit Shawl, inden hun sagde Farvel.

„O, Charlotte", sagde Oliver, efter at have draget et langt og besværligt Aandedrag, „hvad vilde

jeg ikke give for at kunne være paa Toppen af Wreking og se Solnedgangen iaften! Hvor mange Sommeraftener have vi ikke tilbragt der, da vi vare unge, og vi alle endnu levede. Husker Du, hvormange Mile vi kunde se omkring os, og hvor friskt Vinden blæste henover de Tusinder af grønne Marker? Tænk, jeg saa Snowdon engang, som ligger mere end ni Mile borte, da mine Øine endnu vare unge og det var klar Solnedgang. Jeg maa altid tænke paa Wrekings Top, naar jeg læser om Moses, der gik op paa Bjerget Nebo og saa det hele Land omkring sig, i Nord, Syd, Øst og Vest. O, Søster! vi ere alle forandrede nu!"

„Ja, det er ligesom en anden Verden," sagde den gamle Kvinde, idet hun langsomt rystede paa Hovedet. „Alle de Folk jeg pleiede at sy for i Aston og Uppington og Overlehill, ere nu borte; det vilde slet ikke synes at være det samme Sted for mig. Og nu er der ingen tilbage uden Du og jeg, Broder Jacob. Ja, ja! det er ensomt, naar man bliver gammel."

„Ja ensomt, og dog ikke saa ganske ensomt," svarede gamle Oliver i en drømmende Tone. „Mit Syn begynder at svigte mig lidt, og jeg er en Smule døv, heller ikke føler jeg mig ganske som jeg pleiede at gjøre; men saa har jeg noget nu, som jeg ikke

pleiede at have før. Undertiden i Aftenstunden, forinden jeg har tændt Gasen, har jeg en Slags Følelse i min Sjæl, som om jeg næsten kunde se den Herre Jesus, og høre Ham tale til mig. Han forekommer mig noget lig vor ældste Broder, — han der døde, da vi vare smaa. Husker Du ham Charlotte? Et lyst, roligt, taalmodigt Ansigt, med et Smil ligesom Solen, naar den skinner bag Skyerne. Nuvel, hvadenten det er en Drøm eller ikke kan jeg ikke sige, men der er et Ansigt som ser paa mig — eller synes at se paa mig ud af Mørket; og jeg tænker med mig selv, at maaske den Herre Jesus siger: „Gamle Oliver er ensom dernede i Mørket, og hans Syn begynder at omtaages; jeg vil gjøre mig halvt kjendelig for ham.“ Derpaa kommer Han og sidder her hos mig en liden Stund.“

„O, det er lutter Indbildning, som kommer af, at Du bor her ganske alene“, sagde Charlotte skarpt.

„Maaske! Maaske!“ svarede den gamle Mand med et ydmygt Suk; „men jeg vilde være meget ensom uden dette.“

Der indtraadte en liden Pause; Charlotte rystede for sidste Gang op i det Hjørne af Sengen, hvor hendes Hat og Shawl havde ligget; derpaa tog hun begge Dele paa med megen Stivhed

og Zirlighed, og da hun var færdig til at gaa, talte hun atter i en tvungen og hemmelighedsfuld Tone.

„Intet hørt fra Susanne, formoder jeg?“ sagde hun.

„Ikke et Ord“, svarede gamle Oliver sørgmodigt. „Det er den eneste Bekymring jeg har. Det var sidste Gang jeg gav mit heftige Sind Tøilen, og jeg ved, at jeg handlede meget overilet.“

„Det pleiede ofte at være din Maner“, svarede hans Søster.

„Ja, men hin Overilelse var den værste af alle“, vedblev han langsomt. „Jeg sagde hende, at hvis hun ægtede den unge Raleigh, saa skulde hun aldrig mere betræde mit Hus. Og hun tog mig paa Ordet, skjønt hun burde have vidst, at det kun var en Faders Heftighed. O, at se hende komme smilende herind i min Butik som hun pleiede at gjøre hjemme, det vilde være for mig som den klareste Solstraale.“

„Nuvel, jeg synes Susanne burde have ydmyget sig“, sagde Charlotte. „Det er henved sex Aar siden, og hun har havt Tid nok til at indse sin Daarskab. Ved Du hvor hun er?“

„Jeg ved Intet om hende“, svarede han, og rystede sørgmodigt paa Hovedet. „Den unge Raleigh var letsindig, meget letsindig; derfor havde

jeg imod ham. Men jeg mente ikke, at Susanne skulde tage mig saaledes paa Ordet. Jeg vilde ikke tale saa haardt og heftigt nu."

„Og jeg som har hjulpet at opdrage hende saa godt, og lært hende fine Manerer!" udbrød den gamle Kvinde i en krænket Tone. „Og flink som hun var, kunde hun have gjort det saameget bedre. En saadan Modehandlerinde, som hun vilde blevet! Nu ja — farvel, Broder Jacob, og lad mig se, Du ikke faar flere af de omtalte Syner; de ere ikke sunde for Dig."

„Jeg vilde være meget ensom foruden dem", svarede Oliver. „Farvel, Charlotte, farvel, og Gud velsigne Dig. Kom igjen saasnart Du kan."

Han fulgte hende til Døren, og forblev staaende der til hun havde vandret igjennem det stille Stræde og dreiet ud i Gaden. Idet hun forsvandt for hans Blik nikkede han for sidste Gang til Bagsiden af hendes Hat, og gik langsomt tilbage til sin mørke Butik, løftede Klappen til Disken, og trak sig tilbage til det endnu mørkere Værelse indenfor. Varmt som det var, forekom det ham, at Aftenen havde bragt en Smule Kjølighed; han trak derfor sin gamle Frakke paa, tog et Lommetørklæde over sit hvide Hoved, og satte sig ned i Mørket med Blikket vendt ud mod Butiken og Strædet deruden-

for. Han maa omsider være slumret ind, udmattet af Heden og lullet i Søvn af den uophørlige Surren fra Gaderne, der naaede hans døve Øre ligesom en sagte Mumlen; thi han foer op næsten i Forskrækkelse, og var omgiven af fuldstændigt Mørke, som det forekom ham var kommet pludseligt. En Kirkeklokke slog ni, og hans Butik var endnu ikke lukket. Han skyndte sig for at lukke Skodderne.

Andet Kapitel.

Forladte og Forvildede.

I Butiken var det endnu ikke saa mørkt, at gamle Oliver jo kunde finde Veien ud med Lemmerne, som om Dagen havde sin Plads bag Døren. Han løftede Klappen paa Diften, og var netop ifærd med sit sædvanlige Arbeide, da en spæd Stemme, lidt skjælvende, lød fra Gulvet lige ved hans Fødder, og bragte ham til at standse pludseligt.

„Her er en liden Pige, her", sagde Stemmen.

Oliver bøiede sig ned for at bringe Øinene nærmere til Gulvet, indtil han skimtede en ubestemt Skikkelse af et Barn, der sad paa Gulvet i hans Butik, og holdt en Hund tætsluttet i sine Arme. Hendes Ansigt forekom ham lidet; det var blegt, som om hun havde grædt i Stilhed, og hvorvel han ikke kunde se det, saa stod en stor Taare paa hvert af hendes Kinder.

„Hvad er Du for en liden Pige?“ spurgte han næsten frygtsomt.

„De kalde mig Dolly,“ svarede Barnet.

„Har Du intet andet Navn?“ spurgte gamle Oliver.

„Intet andet end Pappet,“ sagde hun; „de kalde mig undertiden Dolly og undertiden Pappet. Der er min lille Hund Beppo.“

Hun forestillede Hunden ved at stikke dens Næse ind i hans Haand, og Beppo logrede venskabeligt med Halen og slikkede den gamle Mands udmagrede Fingre.

„Hvad bringer Dig her i min Butik, min lille Pige?“ spurgte Oliver.

„Mama bragte mig,“ sagde hun med undertrykt Hulken; „hun sagde, spring ind der, Dolly, og bliv til Mama kommer tilbage, og vær altid en snil Pige. Er jeg en snil Pige?“

„Ja,“ svarede han beroligende; „Du er visselig en meget snil liden Pige, og Moder vil snart komme tilbage. Lad os gaa ud og se efter hende.“

Han tog hendes lille Haand i sin; den føltes saa liden, at han kunde ikke andet end slutte sine Fingre kjærligt omkring den; og saaledes stode de nogle Minutter paa Dørtærskelen, medens gamle Oliver stirrede uroligt op og ned igjennem Strædet.

I Nabohuset hos Grønhandleren brændte en klar Gasflamme, hvorfra Lyset trængte ud og adspredte det dybe Mørke. Men der var ingen Kvinde at se og det eneste Væsen derude var en fattig Gut, barbenet og barhovedet uden anden Bedækning end et Par sønderrevne Benklæder, meget lasede om Anklerne, og en Jakke, hvorigjennem hans magre Skuldre kom tilsyne. Han lænede sig imod den laveste Vindueskarm i Huset ligeoverfor, og iagttog Oliver og den lille Pige med synlige Tegn paa Interesse og Fornøielse.

„Hun er ikke nogetsteds at se," raabte han en Stund efter over til dem, og jeg skal vedde paa, hun kommer heller ikke. De søger efter den Lilles Moder, — gjør De ikke, gamle Herre?"

„Jo", svarede Oliver; „ved Du noget om hende, min Gut?"

„Intet", sagde han leende; „men hun saa ud som om hun havde noget isinde, og da jeg ikke havde synderligt at gjøre, saa fulgte jeg hende. Hun havde Lighed med min Moder, der er død; hun var ikke tyk og rødmusset kan De vide, og havde et Ar over Øiet, som om nogen havde slaaes med hende. Jeg troede der vilde blive Løier, da hun efterlod den Lille i deres Butik, saa jeg standsede for at se. Hun styrtede afsted som om den Onde var efter hende."

„Hvor længe siden?“ spurgte Oliver uroligt.

„Klokken havde just slaaet otte“, svarede han. „Jeg har seet efter Dem lige siden.“

„Virkelig! det er en hel Time siden“, sagde den gamle Mand, og stirrede tankefuld ned igjennem Strædet; „det er paatide hun skulde komme tilbage efter sin lille Pige.“

Men der var ingensomhelst Antydning til, at Nogen skulde komme efter den lille Pige, der stod meget rolig ved hans Side med den ene Haand omkring sin Hund og den anden frembeles gjemt i gamle Olivers. Gutten hoppede paa een Fod tversover det smale Stræde, og saa med klart gjennemtrængende Blik ind i den gamle Mands Ansigt.

„Hør“, sagde han alvorligt, „De maa ikke bringe hende til Politiet. De vilde sende hende til Forbedringshuset og det er værre end Tugthuset. Bevares! de vilde aldrig bringe en liden Ting som hende i Fængsel som en Landstryger. Giv De hende bare til mig, saa skal jeg passe paa hende. Det vil være let nok at finde Føde til en saadan pen liden Ting som hun er. Lad mig faa hende, siger jeg.“

„Hvad hedder Du“, spurgte Oliver, idet han sluttede den lille Haand tættere i sin, „og hvorfra kommer Du?“

Den lille Fremmede.

„Ikke fra noget Sted i Særdeleshed", svarede Gutten; „og mit Navn er Antony — Tony for Kortheds Skyld. Jeg havde engang et andet Navn, som Moder fortalte mig før hun døde, men det er rent gaaet mig af Minde. Tony er jeg i alle Fald, og saa kan De kalde mig, om De vil."

„Hvor gammel er Du, Tony?" spurgte Oliver, som frembeles blev staaende paa Dørtærskelen og saa op og ned med sine taagede Øine.

„Aa Kjære! det ved jeg ikke", svarede Tony, „jeg var ikke stort større end hende, da Moder døde, og jeg har forsørget mig selv siden. Jeg har aldrig havt nogen Fader."

„Forsørget Dig selv!" gjentog den gamle Mand tankefuldt.

„O, det er ikke vanskeligt om Sommeren", sagde Tony mere alvorsfuldt end tidligere, „og jeg kunde godt forsørge den Lille. Jeg sover hvorsomhelst, undertiden i Covent Garden og i Parkerne — kort sagt, hvor det kan falde sig, og hvor Politiet vil lade mig være i Fred. De vil vel ikke give hende til Politiet, vil De? hun som er saa pen?"

Han talte i en bønfaldende Tone, og gamle Oliver saa ned paa ham igjennem Brillerne med en skarpere Jagttagelse end han tidligere havde skjænket ham. Guttens Ansigt var magert og blegt og

bar et Udtryk af Kløgt, der stod i liden Harmoni med hans Alder, som vel neppe kunde overstige ni eller ti Aar. Hans glindsende Øine vare fyldte med Taarer, og hans farveløse Læber bævede. Han aftørrede Taarerne skjødesløst paa sit pjaltede Ærme, idet han sagde:

„Jeg har aldrig været saa barnagtig før, men hun er saadan pen liden Ting, og saa bitte liden. De vil beholde hende, Herre, eller give hende til mig, — vil De ikke?"

„Jo, jo! jeg vil passe paa hende til hendes Moder kommer tilbage. Jeg er vis paa hun vil meget snart være her. Men hun tiltrænger sin Aftensmad nu, gjør hun ikke?"

Han bøiede sig ned for at bringe sit Ansigt nærmere Barnets, og hun løftede sin Haand og klappede hans Kind med sine varme, bløde Fingre.

„Beppo trænger ogsaa til sin Aftensmad", sagde hun med en klar gjennemtrængende liden Stemme, der letteligt banede sig Vei til gamle Olivers døve Øren.

„Og Beppo skal faa Aftensmad ligesaavel som den lille Pige", svarede han. „Nu vil jeg tillukke Lemmerne og lade Døren staa paaklem og Gasen tændt, for at Moder kan finde Vei, naar hun kommer tilbage; og skulde Moder ikke komme tilbage iaf-

ten, saa vil den lille Pige sove i min Seng, vil hun vel ikke?"

„Dolly skal være en snil Pige til Mama kommer tilbage", sagde Barnet klagende, og holdt Beppos Øre endnu fastere.

„Lad mig lukke Lemmerne, Herre", bad Tony ivrigt; „jeg skal ingen Betaling have, og saa vil jeg se herind imorgentidlig, hvorledes det gaar. Hun er saadan en liden Ting."

Kvikt og let bleve Lemmerne tillukkede og derpaa kastede Tony et langt Afskedsblik paa den gamle Mand og det lille Barn, men han kunde ikke række Haanden for at berøre nogen af dem. Han saa paa sine Hænder, og det samme gjorde Oliver; men begge rystede paa Hovedet.

„Jeg vil vadske mig imorgentidlig førend jeg kommer", sagde han, og stadfæstede sin Bemærkning med et Nik; „god Aften Mester, god Aften Du Lille!"

Gamle Oliver gik ind, men lod Døren paaklem og Gasen brænde, som han havde sagt. Han mættede det hungrige Barn med Smørrebrød og gav hende hele den Portion Mælk, som han pleiede at kjøbe til sig selv hver Aften. Derpaa løftede han hende paa sit Knæ med Beppo paa Armen, og sad saaledes længe i ængstelig Forventning. Det lille Hoved nikkede, og Dolly sad usikkert og stred tap-

pert for at holde sig vaagen; men tilsidst lod hun Beppo falde paa Gulvet, medens hun selv faldt ned paa den gamle Mands Bryst og laa der uden at bevæge sig. Omsider slog Klokken elleve, og da vidste Oliver, at det var overflødigt at vente længere. Det lykkedes ham at afklæde sit lille Pleiebarn med blide, skjønt skjælvende Hænder; derpaa lagde han hende ned i sin Seng, og lagde sin eneste Hovedpude op imod Væggen for at danne et blødt Leie for det lille søvnige Barn. Hun reiste sig op for et Øieblik, stirrede omkring sig og saa derefter med store, taarefyldte Øine ind i hans Ansigt. Da han derpaa satte sig ned ved Siden af Sengen for at trøste hende saameget han formaaede, saa reiste hun sig op og knælede ned med sine foldede Hænder imod hans Skulder.

„Dolly er meget søvnig", hviskede hun, „men maa altid læse sin Aftenbøn."

„Hvordan lyder Din Aftenbøn, min Kjære?" spurgte han.

„Kun Gud velsigne Bedstefader, og Papa, og Mama, og lille Beppo, og gjøre mig til en snil Pige", mumlede den døsige Stemme, og idetsamme tillukkede Dolly sine Øine, og var i næste Øieblik fast isøvn.

Tredie Kapitel.

Den lille Fredsmægler.

Det var en meget underlig Begivenhed i gamle Olivers Liv. Han søgte sin egen Stol, hvor han hver Aften pleiede at tage sin Pibe, og sank temmelig udmattet ned deri; thi det var længe siden han havde passet et Barn, og selv Dollys lille Vægt var ham en Byrde. Hendes smaa Klæder laa spredte rundt omkring, og der var ingen anden end ham selv til at samle dem op og lægge dem tilside. Idet han rystede hendes Kjole faldt et Brev ud af Lommen, og Oliver tog det op for at se, til hvem det var. Det var addresseret til ham selv: „Mr. Jacob Oliver, Avisfælger;" han brød Seglet i spændt Forventning. Han gjenkjendte strax sin Datters Haandskrift, og Indholdet lød saaledes:

„Kjære Fader!

„Det gjør mig meget ondt, at jeg nogensinde handlede saaledes, at Du blev vred paa mig. Den-

ne er Din stakkels Susannes lille Pige, der er kommen for at blive en liden Fredsmægler imellem Dig og mig. Jeg er ganske vis paa, at Du aldrig vil jage hende bort fra Dig. Jeg reiser ned til Portsmouth for tre Dage, fordi han blev udskreven for fem Maaneder siden, og hans Regiment er befalet ud til Indien, og han seiler paa Fredag. Saa tænkte jeg, jeg vilde ikke lade min lille Pige hindre mig, og jeg sagde, jeg vil efterlade hende hos Faber, indtil jeg kommer tilbage, og hendes blide lille Væsen vil formilde ham imod mig, og vi ville leve tilsammen i Fred og Glæde til han kommer tilbage, Stakkel; for han er meget god mod mig, naar han ikke er beruset, som er sjelden for en Mand at være. Kjære Faber! hav Barmhjertighed med mig og tilgiv mig for Christi Skyld, hvis jeg er værdig til at bruge hans Navn, og pas endelig godt paa min lille Pige til jeg paa Fredag kommer tilbage til Eder begge.

Fra din nu lydige Datter

„Stakkels Susanne."

Taarerne trillede hurtigt nedad gamle Olivers Kinder, medens han to Gange gjennemlæste dette Brev og udtalte Ordene med halvhøi Stemme. Dette var altsaa hans eget lille Barnebarn, hans Kjød og Blod! Og der var ingen Tvivl om at Susanne havde døbt hende Dorothea efter sin egen Moder,

hans kjære Hustru, der var død for saa mange Aar siden. Dolly var Forkortelse af Dorothea, og i tidligere Dage havde han ofte kaldet sin Hustru ved det Navn. Han havde slukket Gasen, tændt et Lys, og bragte dette hen til Sengen for at tage sin nye Skat i nærmere Beskuelse. Det fine lille Ansigt, der laa paa hans Hovedpude, var rosenrødt af Søvn, og det blonde lokkede Haar laa spredt omkring i skjøn Uorden. Hans Briller bleve taagede, og han var nødt til at aftørre dem omhyggeligt paa sit Lommetørklæde, inden han tydeligt nok kunde faa se sin lille Datterdatter. Da berørte han hendes runde Kind skjælvende med Spidsen af sin Finger, og udbrød med en næsten hulkende Stemme: „Gud velsigne hende! Gud velsigne hende!" Han satte sig tilbage i sin Stol og kjæmpede længe, inden han kunde gjenvinde sin Ligevægt; og det var først da han havde tændt sin Pibe, og sad røgende denne med Ansigtet vendt til det sovende Barn, at han følte sit gamle jeg vende tilbage.

„Kjære Herre!" sagde han halvhøit, imellem Dragene af sin Pibe, „kjære Herre! hvor saare god Du er imod mig! Sagde Du ikke „jeg vil ikke forlade Dig trøstesløs, jeg vil komme til Dig?" Jeg ved, hvad det betyder, velsignet være Dit Navn;

og Din gode Aand har mangen Gang bragt mig Trøst og kvæget mit Hjerte. Jeg ved, Du lod mig ikke forhen være alene. Nei, nei, det var langt fra Dig, Herre! — Alene! — o, Du er jo altid her; og nu er den lille Pige her tillige. Ensom! — de, som kalde mig ensom, kjende ikke Dig, Herre, — og de kjende ikke mig. Du er her hos den lille Pige og mig. Ja, ja, — ja."

Han gjentog Ordet „ja" atter og atter med usigelig Tilfredshed, indtil han omsider, da Piben var udrøget, forberedte sig til at gaa til Hvile. Men der kom ingen Søvn for at lukke den gamle Mands Øienlaag. Hans Sjæl var altfor opfyldt af Tanker, og han var altfor bange for at Barnet skulde vaagne op og tiltrænge Noget. Luften var trykkende hed og et Tordenskrald afbrød nu og da den natlige Stilhed; men en dyb Fred og Rolighed havde bemægtiget sig ham, en Fred, som selv hans nye Glæde neppe kunde forstyrre. Her var jo hans Barnebarn, og hans Datter vilde komme om tre Dage.

O, hvor hjerteligt vilde han ikke byde hende velkommen! Han vilde ikke tillade hende at tale et eneste Ord om sin Egensindighed og Ulydighed, heller ikke om den lange, smertelige Tid, hun havde ladet ham leve i Uvidenhed om, hvor hun var, og

hvorledes hun levede. Det var jo tildels hans egen Skyld, fordi han havde været saa streng og havde handlet saa overilet. Nu havde han lært bedre.

Fjerde Kapitel.

Gamle Olivers Herre.

Gamle Oliver var oppe og i Virksomhed meget tidligt om Morgenen, længe før det sendrægtige Dagslys kunde bane sig Vei ind i det mørke Værelse. Han havde været vant til at stelle for sig selv, som han kaldte det, ligesiden hans Datter forlod ham, og af Naturen var han overordentlig renlig og net. Men nu vilde han jo faa forøgede Pligter i de kommende tre Dage, da han havde Dolly at vadske, klæde paa og skaffe Frokost. Hvert Øieblik kastede han et stjaalent Blik paa den lille Sovende; og saasnart hun viste Tegn til at ville vaagne, løftede han skyndsomt Beppo op paa Sengen, for at et velbekjendt Syn skulde være det første hendes Øie mødte. Hun udrakte sine vidunderlige smaa Hænder og greb fat i Hundens Hoved, inden hun havde Mod til at løfte sine Øienlaag, medens

gamle Oliver betragtede hende med unævnelig Fryd. Tilsidst skottede hun undseligt hen til ham, og henvendte sig derpaa til Beppo.

„Hvad skal jeg kalde den rare, gamle Mand, Beppo?“ spurgte hun.

„Jeg er Din Bestefader, min Skat“, sagde Oliver med sin blideste Stemme.

„Er Du Gud velsigne Bedstefader?“ spurgte Dolly, idet hun satte sig op paa Hovedpuden, og stirrede ufravendt med sine blaa Øine ind i hans rynkede Ansigt.

„Ja jeg er“, svarede han, og saa vemodigt paa hende.

„O, Dolly forstaar det“, sagde hun og talte paa sine smaa Fingre; „der er Papa og Mama, og Beppo; og nu er der Bedstefader. Nu vil Dolly staa op.“

Herpaa slyngede hun pludseligt sine Arme omkring hans Hals og kyssede ham, og gamle Oliver bævede af inderlig Glæde. Det var et Under for ham, hvorledes hun kunde hjælpe til at klæde sig paa, og hvorledes hun fornøiede sig over hans Feiltagelser, naar han satte Vrangsiden ud paa hendes Klæder; og da han forsikrede hende, at hendes Moder snart vilde komme tilbage, saa syntes hun villig til at finde sig i hvilkesomhelst smaa Vanskeligheder.

Butiken med dens Pligter, samt Nødvendigheden af at skaffe sig den daglige Forsyning af Aviser, var gaaet ganske i Forglemmelse; og det bragtes først i Erindring ved en stærk Banken paa Døren, just som han stod beskjæftiget med Dollys Frokost. Til sin store Forbauselse opdagede han, at han havde forglemt at tage Lemmerne fra, uagtet det var over det Klokkeslet, da hans bedste Kunder pleiede at passere forbi.

Den Person, som bankede, var ingen anden end Tony, som mødte den gamle Mand med en lang Plystren, og et alvorligt og bebreidende Blik.

„Hør", sagde han i en advarende Tone, „sligt gaar ikke an, skjønner De vel. Forretninger gaar for Alt, og maa passes. En kunde have puffet mig overende med et Straa, saa forskrækket bliver jeg naar Lemmerne ikke ere aabne. Hvordan lever hun?"

„Tak, hun lever godt, min Gut", svarede Oliver ydmygt.

„Ingen Moder kommen, formoder jeg?" sagde Tony.

„Nei, hun kommer paa Fredag," svarede han.

Tony blinkede, og stak Tungen ind i Kinden, men han holdt inde med alle Bemærkninger, indtil Lemmerne stode paa sin Plads. Hans Ansigt og Hænder vare rene, og Huden skinnede meget hvid igjennem Hullerne paa de pjaltede Klæder; selv hans Fødder vare uplettede med Undtagelse af den Smule Støv, som var uundgaaelig paa Undersiden. Hans Jakke og Benklæder syntes vistnok lidt mere sønderrevne end den foregaaende Aften, men det var tydeligt, at ogsaa de havde undergaaet en Rengjørelse.

„Vadskede mig tidlig imorges, før Hanen galte", bemærkede Tony, „i Fontænerne ved Charing Cross; men der blev ikke Tid nok for mine Pjalter, saa dem gjorde jeg fra mig under Broen ved lavt Vande; men jeg fik bare givet dem et lidet Skyl og

en Vridning. Alligevel er jeg en god Del renere idag end igaaraftes, Herre."

„Ja vist, ja vist", svarede Oliver. „Kom ind, min Gut, saa vil jeg give Dig lidt Frokost med hende og mig."

„De har vel ikke slig en Ting som et af Dagbladene?" spurgte Tony i en patroniserende Tone.

„Ikke Dagsavisen, er jeg bange for", sagde han.

„Jeg frygter det samme", vedblev Tony; „forsov Dem, hvad? Ikke at jeg selv kan læse, men her gaar Folk forbi som kan, og maaske vilde kjøbe en her, ligesaa vel som et andet Sted. Skal jeg løbe og hente Dem nogle, nu, da jeg er paa Benene?"

Oliver saa spørgende paa Gutten, som svarede med et freidigt, ærligt Blik og sagde: „ærligt Skind!" idet han udstrakte sin Haand efter Pengene. Da Tony var gaaet, opstod en Tvivl i den gamle Mands Sind, om hvorvidt han ikke havde handlet meget taabeligt; imidlertid glemte han snart dette, da han kom til Frokostbordet, og længe førend han selv kunde have naaet frem og tilbage, var Tony allerede kommen med det rette Antal Aviser.

Det varede ikke mange Øieblikke, inden Tony havde taget Sæde paa en gammel Krak, et lidet Stykke fra Bordet, hvor Oliver sad med sin Datter-

datter. En Kop Kaffe og et stort Stykke Brød hvilede paa hans Knæ, medens Beppo snuste omkring med en tvivlsom Mine. Dolly var undseelig i dette fremmede Selskab, og spiste sin Frokost med et værdigt Alvor, der fyldte begge de øvrige med Forbauselse og Beundring. Da Maaltidet var endt, tog gamle Oliver sin Datters Brev op af Vestelommen, og oplæste det for Tony, der lyttede med udelt Opmærksomhed.

„Saa er hun jo Deres egen Lille", sagde han, ikke uden en vis Skuffelse. „De-giver hende da aldrig til mig, om De bliver træt af hende, — heller ikke til Politiet", tilføiede han med straalende Ansigt.

„Nei, nei, nei!" svarede Oliver varmt. „Desuden kommer jo hendes Moder paa Fredag. Jeg vilde ikke give hende bort for alt i Verden; Gud velsigne hende!"

„Og han er udskreven!" sagde Tony i en lidt misundelig Tone. „Man vilde vel ikke tage mig endnu paa en Stund, om jeg tilbød mig at gaa. Men hvem er det hun taler om? — „for Christi Skyld, hvis jeg er værdig at bruge hans Navn." Hvem er han?"

„Ved Du ikke det?" spurgte Oliver.

„Nei, jeg har aldrig hørt sige af ham før," svarede han. „Er han en af Deres Venner?"*

„Ja visselig!" svarede Oliver; „Han er min eneste Ven, min bedste Ven. Og Han er desuden min Herre."

„Og hun tænker, Han vilde blive vred, hvis De jog den lille Pige bort?" vedblev Tony.

„Ja, ja; Han vilde blive meget vred", sagde gamle Oliver tankefuldt; „det vilde saare Ham i Hans Hjerte. Tænk, Han som altid har elsket smaa Børn, og aldrig vist dem bort fra sig, hvormeget Han end havde at gjøre. Selv om hun ikke havde været min egen lille Pige, havde jeg ikke vovet at vise hende bort fra min Dør. Nei, nei, kjære Herre, Du ved, at jeg vilde have beskyttet hende for Din Skyld."

Han talte adspredt og med lav Stemme, ligesom til en Person, som Tony ikke kunde se, og Gutten var taus et Øieblik eller to, øiensynligt beskjæftiget med sine egne Tanker.

„Hvorlænge har De arbeidet for den Herre?" spurgte han tilsidst.

---

* Det kan maaske være nødvendigt at forsikre enkelte Læsere om, at denne Uvidenhed ikke er overdreven. Indremissionens Aarsberetninger og lignende Kilder vise, at saadanne Tilfælde ere altfor hyppige.

„Ikke meget længe", svarede Oliver vemodigt. „For utallige Aar siden pleiede jeg at indbilde mig, at jeg arbeidede for Ham; men, ak! det var et skrøbeligt Arbeide, og nu kan jeg ikke gjøre stort. Men Han ved, at jeg er gammel, og Han tager Villien i Gjerningens Sted, saalænge jeg blot elsker Ham, — og det gjør jeg, Tony!"

„Ja, jeg skulde tro det", sagde Gutten, og faldt atter i dybe Tanker, fra hvilke han vækkede sig ved at staa op fra sit Sæde og lade Fingrene fare igjennem sit vaade, uredte Haar.

„Han er glad i smaa Børn?" sagde han i en spørgende Tone.

„Ja inderligt", svarede gamle Oliver.

„Han vilde sagtens neppe tage mig for en Mand endnu", sagde Tony, og rettede sig idetsamme op til sin fulde Høide; „skjønt jeg ved ikke, om jeg vilde bryde mig om at arbeide for Ham. Jeg vilde heller have en Tværsti,* og være min egen Herre. Men hvis jeg skulde blive rigtig forlegen, tænker De saa Han vilde tage sig af mig, hvis De talte et Ord for mig?"

---

* En smal Vei tværsover Gaden, som af fattige Gutter holdes feiet for at Fodgjængere kunne passere over.

„Er Du vis paa, Du ikke kjender noget til Ham?“ spurgte Oliver.

„Slet ikke; hvorledes kunde jeg det?“ svarede Tony. „De indbilder Dem vel ikke at jeg kjender alle de store Folk i London, skjønt jeg har seet nok af dem kjøre omkring i sine Vogne med al sin Stads. Jeg sagde Dem jo, at jeg ikke var stort større end hende, da Moder døde, og jeg har opsamlet min Føde i Gaderne, som jeg bedst kunde, og andre Gutter har hjulpet mig til det, saa jeg nu kan hjælpe dem. Det koster ikke stort at holde en Gut saadan paa Gaderne. Der er hverken Kul at betale for, eller Husleie, eller Senge, eller Møbler, eller Nogenting; kun Maden og saa en Pjalt nu og da. Alt hvad jeg behøver er en Kost og en Tværsti, saa skulde jeg nok klare mig. Men jeg ved ikke, hvordan jeg skal faa dem.“

„Maaske den Herre Jesus vilde give Dig dem, hvis Du bad Ham,“ sagde Oliver alvorligt.

„Hvem er det?“ spurgte Tony med forundret Ansigt.

„Ham — Christus. Det er hans andet Navn,“ svarede den gamle Mand.

„Jesus!“ sagde han nikkende. „Det er godt; hvis jeg saa ikke selv kan skaffe dem, saa vil jeg

tænke paa det. Han vil forlange, at jeg skal arbeide for Ham, kan De vide. Hvor bor Han?"

„Jeg skal fortælle Dig Alt om Ham, hvis Du vil komme og besøge mig," svarede Oliver.

„Godt," sagde Gutten, „Jeg vil komme ind efter Fredag for at se om den Lilles Moder er kommen tilbage. Farvel, farvel lille Miss."

Idag kunde han tage Dollys Haand i sin, og han betragtede den saa forundret, — en liden afrundet Haand, saa smuk, at han aldrig før havde seet Mage til den. Der voxte ligesom en Klump i hans Hals, og Taarerne begyndte atter at smerte hans Øienlaag. Det var saadan en liden Ting, saadan en vakker liden Ting, sagde han med sig selv, og bedækkede den kjærligt med sin anden Haand. Der var ingen Frygt for at Tony skulde forglemme at komme tilbage til gamle Olivers Hus.

„Tak for Frokosten," sagde han med halvkvalt Stemme; „men husk paa, at hvis jeg kommer paa Besøg til Dem, saa er det for at se hende igjen — ikke for at faa noget."

Femte Kapitel.

Forladt paany.

I de følgende tre Dage nød gamle Oliver en ublandet Lykke. Den lille Pige var saa livlig, og dog paa samme Tid saa blid og godmodig, at hun foraarsagede ham en stadig Fryd, uden at denne var blandet med nogensomhelst Bekymring eller Uro. Hun trippede ved hans Side med sine korte, springende Skridt, naar han tidligt om Morgenen gik ud for at hente sin daglige Forsyning af Aviser. Hun iagttog ham, medens han ordnede sit Værelse, og indbildte sig at yde ham stor Hjælp ved at tørre Støvet af hans Bord og Stole. Hun stod og saa til med foldede Hænder og alvorligt Ansigt, naar han forberedede deres Maaltider; og var hun ikke saaledes optaget, saa legede hun fornøiet med Beppo, og passiarede med den paa en saadan Maade, at Oliver ofte forglemte, hvad han skulde gjøre, for

blot at lytte til hende. Ogsaa han legede med hende og gjorde mange Løier ved at lege Skjul, hvori han blev ligesaa ivrig som hun selv var. Undertiden stjal hun hans Briller, eller Lommetørklæde, eller hvadsomhelst hun kunde faa fat paa, og skjulte det paa de mest utænkelige Steder, medens hendes kloge lille Ansigt udtrykte den dybeste Alvor, naar gamle Oliver søgte derefter.

Da Fredag Aften nærmede sig, antog den gamle Mands Glæde en Skygge af Uro. Hans Datter skulde komme hjem til ham, og dette fyldte hans Hjerte med navnløs Glæde og Taknemmelighed; men han vidste ikke rigtigt, hvorledes det skulde gaa for Fremtiden. Han var en Hader af Forandring; men dette lille Hus med sit eneste Værelse, hvortil han var flyttet da hun forlod ham, havde dog altfor daarlige Bekvemmeligheder. Han havde dannet en meget nøisom Seng til sig selv under Disken i Butiken, og var villig til at opgive sin egen Seng til Susanne og sin lille Skat, som han kaldte Dolly; men mon Susanne nu vilde lade ham faa sin Villie frem i dette og i mange andre Ting? Han dækkede et prægtigt Thebord og forskaffede frisk Salat fra Grønhandleren ved Siden af; men endskjønt han og Dolly ventede og ventede til længe efter Barnets Sengetid, og maatte stille sin Hunger med en Mund-

fuld Smørrebrød nu og da, — saa kom dog ingen Susanne. Tilsidst traadte Postbudet ind i den lille Butik med en Støi, som bragte gamle Olivers Hjerte til at banke, og lagde et Brev paa Disken. Han bragte det til Døren, hvor der endnu var lyst nok til at han kunde læse det, og saa, at det var skrevet med Susannes Haand.

„Min allerkjæreste Fader!

Mit Hjerte er bristefærdigt imellem to Ting. Hans Regiment skal afseile øieblikkelig og Oberstens Frue har budt mig meget god Løn for at følge med som hendes Kammerpige, da hendes egen narrede hende i sidste Øieblik, hvilket jeg meget godt kunde gjøre, da jeg forstaar Kjoleсøm. Han sagde: „Kom kjære Susanne, saa skal jeg aldrig mere være beruset saasandt Gud hjælpe mig; men hvis Du ikke reiser med, saa gaar jeg rent tilgrunde, for Du ved jeg elsker Dig, Susanne." Jeg sagde: „O, mit Barn!" Og Oberstens Frue sagde: „Hun er sikker nok hos sin Bedstefader, og hvis han er en brav Mand, som Du siger han er, saa vil han være meget omhyggelig for hende. Jeg vil give Dig tre Pund, som Du kan sende ham herfra, og han skal faa mere fra Calcutta." Saaledes har de overtalt mig, og der er ikke engang Tid til at komme tilbage til London, for vi seile om nogle faa Timer. Du

vil passe godt paa min kjære Lille, det ved jeg, — Du og Tante Charlotte. Jeg har sendt en liden Kasse med Klæder til hende med Jernbanen, og hvad mere hun tiltrænger vil Tante Charlotte sørge for, det er jeg vis paa, og hun vil istandsætte hendes Klæder og rette paa hendes Manerer til jeg kommer tilbage. O, dersom jeg blot kunde høre Dig sige: „Min kjære Susanne! jeg tilgiver Dig, og elsker Dig næsten ligesaa meget som før", saa skulde jeg reise med lettere Hjerte, og næsten glæde mig over at kunne efterlade Dolly hos Dig som en liden Trøst; for jeg er vis paa hun vil blive Dig til Hygge, endskjønt hun er saa liden. Fortæl hende, at Mama siger, hun maa altid være snil Pige indtil Mama kommer tilbage. Jeg sender tusinde Kys til min kjære Fader og min lille Pige. Vi skal komme hjem saa snart som muligt; men jeg ved ikke rigtigt hvor Indien ligger. Jeg tror det er min Pligt at reise med ham, eftersom det nu engang har laget sig saaledes. Bed Gud bevare os Alle.

Din hengivne og sørgmodige Datter
Susanne Raleigh."

Der forløb nogen Tid, inden Oliver tilfulde fattede Indholdet af sin Datters Brev; men da han omsider gjorde det, saa blev han slet ikke ubehagelig berørt deraf. Vistnok var det baade en Sorg og

en Skuffelse for ham at tænke paa, at hans Datter, istedetfor at komme hjem til ham, allerede var paa Veien til et fjærnt Land hinsides Havet; men da dette først langsomt opgik for hans Sjæl, saa fulgtes det, saa at sige, Haand i Haand med den Tanke, at han nu vilde beholde Dolly alene — at der ikke vilde være nogen, han maatte dele denne Skat med. Nu kunde de fortsætte det samme Liv de havde ført i disse tre Dage, da de havde været Alt for hinanden. Hvis han kunde havt Valget, da vilde han visselig have ønsket Susanne tilbage; men eftersom Sagerne nu havde gestaltet sig, følte han, at det i visse Henseender vilde være hyggeligere for ham at hun var fraværende.

Han bragte Dolly i Seng, og gik derpaa ud for at lukke Butiken. Hans svage Arme formaaede kun at bære en enkelt Lem ad Gangen, og medens han var saaledes beskjæftiget, hørte han sit Navn udtalt af en Guttestemme, der var dæmpet til en lav, næsten hemmelighedsfuld Hvisken, og gjenkjendte idetsamme Tony, der strax tog Lemmen ud af hans Hænder.

„Hun kom vel — Moderen?" sagde han, og pegede med Tommelfingeren ind ad den halvaabne Dør.

„Nei", svarede Oliver. „Jeg har havt nok et Brev, og hun er reist til Indien med sin Mand, og har ladet den lille Skat være tilbage hos mig alene."

„Men hvad i Alverden vil Herren sige til det?" spurgte Tony.

„Hvilken Herre?" sagde gamle Oliver.

„Han — den Herre Jesus Christus. Hvad vil han sige til, at hun atter forlader Dem og den Lille?" sagde Tony med et indtrængende Blik.

„O! Han siger, at en Hustru skal forlade sin Fader og Moder og blive hos sin Mand", svarede han lidt vemodigt. „Der er Intet iveien for saavidt."

„Jeg formoder Han vil hjælpe Dem at sørge for den lille Pige", sagde Tone.

„Ja, det vil Han; Han og jeg", svarede gamle Oliver; „der er ingen Fare. Du læser naturligvis aldrig i Testamentet, min Gut?"

„Jeg har jo sagt Dem, at jeg ikke kan læse", svarede han; „men hvad er det for en Bog?"

„Det er en Bog, der fortæller Alt om Ham, den Herre Jesus", sagde Oliver, „hvad han har gjort og hvad han er villig til at gjøre for os Mennesker. Hvis du vil komme herind en Aften, saa vil jeg læse det for Dig og min lille Skat. Hun vil lytte saa rolig og snil som en Engel."

„Jeg skal komme imorgen", svarede Tony beredvilligt; og han dvælede udenfor til han havde hørt den gamle Mand indenfor lukke Skodder og Dør, og seet Lyset slukket i Glasset over Døren. Da sneg han sig lydløst paa sine nøgne Fødder gjennem Strædet i Retning af Covent Garden, hvor han agtede at tilbringe Natten, hvis han forblev uforstyrret.

Gamle Oliver gik ind igjen i sit Værelse, hvor Thebordet, som havde været færdigt til Susannes Velkomst, endnu stod urørt; men han følte sig ikke oplagt til at rydde Sagerne bort. Der gik en Gysning igjennem hans Sjæl, da hans Blik faldt paa de Forberedelser han havde gjort, for at give hende en saa hjertelig Velkomst, at hun strax kunde skjønne, han havde tilgivet hende af Hjertet. Han tændte sin Pibe og satte sig sørgmodigt til at gruble over alle sit Livs Omvexlinger siden hine gamle længstsvundne Dage, da han var en Gut i det herlige, friske og sunde Hjem ved Foden af Wreking. Pludselig paatrængte sig ham Følelsen af, hvor gammel han nu var; en stakkels svag, hvidhaaret Mand. Hans Syn begyndte at svækkes, og hans Hørelse at blive besværligere med hver Dag; det var han vis paa. Han følte oftere Smerte i sine Lemmer, og Trætheden indfandt sig

tidligere paa Aftenen; dog sov han ikke saa godt om Natten som han havde været vant til at gjøre; men det værste af Alt var, at hans Hukommelse i den senere Tid ofte slog ham feil. Undertiden havde han grebet sig selv i at læse en Avis, der var fjorten Dage gammel, uden at mærke sin Feiltagelse før han tilfældigvis saa Datoen ovenover. Heller ikke kunde han erindre Folks Navne saaledes som forhen; thi mange af de Kunder, hvem han forsynede med maanedlige Tidsskrifter, vare nødte til hver Gang at sige deres Navne og den Bog, de ønskede, inden han kunde huske dem. Og nu var dette Barn kastet paa ham; det fordrede jo ogsaa Omtanke, Arbeide og Møie.

Det var meget tankeløst og letsindigt af Susanne! Tænk, om han skulde glemme eller forsømme nogen af hendes barnlige Fornødenheder! Tænk, om hans svækkede Hørelse skulde gjøre ham altfor døv til at opfange de søde Ord hun sagde, naar hun bad om Noget! Tænk, om han ikke skulde kunne se, naar Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, og Ingen kunde trøste hende! Saadant kunde meget let hænde. Han var ikke længer den stærke Mand, som han mindedes at have været, da Susanne ogsaa var en saadan liden Skat, som han kunde løfte til Taget i sine stærke Arme. Det var just saa meget

han nu formaaede at løfte Dolly op paa sine svage Knæ, passe hende roligt, uden engang at kunne ride ranke med hende; og hvor stiv følte han sig ikke, naar hun havde siddet der længe!

Gamle Oliver lagde Piben bort, og hvilte Ansigtet paa sine Hænder, medens tunge Taarer langsomt og smerteligt fyldte hans Øine og trillede ham ned ad Kinderne. Hans Glæde var flygtet, og hans ublandede Lykke var ganske veget bort. Han var en meget fattig, en meget gammel Mand, og det lille Barn var saa meget, meget ungt. Hvad skulde der blive af dem begge — alene i London?

Han vidste ikke ret, enten det var en Stemme, som talte i hans eget Hjerte, eller Ord, der blidt bleve hvisked i hans Øre, men han hørte en sagte, rolig og dæmpet Stemme, som sagde: „Ogsaa indtil Alderdommen skal jeg være den Samme, og bære Eder indtil graa Haar; jeg, jeg haver gjort Eder, og jeg vil opløfte, og jeg vil bære og lade undkomme.“ Og gamle Oliver svarede med et Suk: „Ja, Herre, ja!“

Sjette Kapitel.

Livets Fyrste.

Med det nye Liv, som Oliver nu havde paabegyndt, gik det omtrent som han havde forudseet; han var tilbøielig til at glemme mange Ting og havde en pinlig Bevidsthed om denne Svaghed. Naar han inde i sit Værelse legede med Dolly eller læste for hende, gled Butiken fuldstændigt ud af hans Erindring, og han kom den først ihu, naar en eller anden Kunde bankede eller raabte paa ham. Paa den anden Side, naar han sad bag Disken med sin Avis og gjennemsøgte Efterretningerne fra Indien — Efterretninger, hvori han allerede var dybt interesseret, endskjønt det var umuligt, at Susanne allerede kunde have naaet bid, da blev han saa fordybet deri, at han ikke anede, hvorledes Tiden løb, saa baade han selv og hans lille Datterdatter bleve hungrige forinden han havde ofret en Tanke paa

noget Maaltid. Han forsøgte alle Slags Midler for at ophjælpe sin svindende Hukommelse; men forgjæves. Tilsidst forglemte han endog at han forglemte; og naar da Dolly lo og skjæmtede med ham, blev han ligesom et Barn igjen og følte sig den lykkeligste Mand i London.

Den, som paatog sig den tungeste Byrde af Bekymringer og Ansvar for Dolly, var Tony, som begyndte at gjøre sig en daglig Vane af at gaa forbi Huset netop paa den Tid, da Oliver skulde gaa ud efter sine Morgenaviser; og naar han ikke opdagede noget Tegn til Liv derindenfor, saa ophørte han ikke at plystre og banke indtil Eiermanden viste sig. Omtrent lignende gjorde han om Aftenen, naar det var Tid at lukke, skjønt det jo ofte hændte, at Gutten gjorde sine Venner et Aftenbesøg, og saaledes var ved Haanden til at hjælpe Oliver. Tony kunde ikke holde sig borte derfra. Skjønt han følte en Guts foragtende Medynk med den stakkels gamle Mands svækkede Evner, hvad Forretninger angik, saa havde han dog meget høi Agtelse for hans Lærdom. Intet glædede ham mere end at sidde paa den gamle Krak ved Døren, med Albuerne støttede paa sine Knæ og Hagen paa sine Hænder, medens gamle Oliver læste høit for ham og Dolly, der sad paa Bedstefaders Knæ og med sine fine smaa Ansigtstræk og

lokkede Hoved dannede en underlig Modsætning til hans hvide Haar og udmagrede Ansigt. Tony, der saa at sige aldrig havde havt noget at elske, følte som om han kunde gaa i Døden for hvilkensomhelst af disse to, medens ogsaa Beppo fik en ikke ubetydelig Del af hans Kjærlighed. Den fornemste Gjenstand for deres Læsning var Herrens Livshistorie, den Herre, som var gamle Oliver saa hjertelig kjær. Tony var meget ivrig for at høre Alt om denne store Ven, der gjorde saameget for den gamle Mand, og maaske engang i Tiden kunde lade sig overtale til at yde ham sin Bistand, hvis hans Haab om at skaffe sig en Tværsti skulde skuffes. I sin lange, uafbrudte, sexaarige Ensomhed havde Oliver faaet

den Ide, som havde udviklet sig til en fast Tro, at hans Herre ikke var død og langt borte, som Størstedelen af Verden troede, men var en levende, nærværende Ven, der altid var villig til at lytte til hans ubetydeligste Ord. Han nærede en svag Mistanke om, at hans Tro havde antaget en Retning, der var forskjellig fra de fleste andre Menneskers, og han taalte ydmygt sin Søster Charlottes Irrettesættelser for sine sygelige Visioner. Men ikke destomindre, naar han var alene, saa talte han og bad til denne Herre, og omtalte Ham for Tony som En, der altid var nærværende.

„Jeg formoder Han tager sig lidt af den Lille ogsaa, naar Han saadan kommer ind om Aftenen", sagde Tony.

„Javist gjør Han det, min Gut!" svarede Oliver alvorligt. „Han elsker alle Børn som om de vare Hans egne, og i en vis Forstand ere de jo ogsaa det. Læste jeg ikke igaaraftes om, hvorledes Han sagde: „Lader de smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke." O, Han vilde elske alle smaa Børn i den hele Verden, hvis de blot ikke bleve hindrede fra at komme til Ham."

„Jeg skulde meget ønske at faa se Ham engang", vedblev Tony eftertænksom, „og alle de øvrige —

Petrus og Johannes og de andre. Jeg formoder de ere temmelig gamle nu, ere de ikke?"

„De ere døde", sagde Oliver.

„Allesammen?" spurgte Tony.

„Ja Alle", gjentog han.

„Aa nei da!" udbrød Tony med glindsende Øine. „Hvad i Alverden sagde Herren, da de alle døde? Det gjør mig rigtigt ondt for Ham. Han har havt mange Sorger, har Han ikke?"

„Jo, jo", svarede Oliver med bævende Stemme. „Han blev kaldet en Smertens Mand og bekjendt med Kummer. Ingen har nogensinde baaret saamange Sorger som Han."

„Hvorlænge er det siden de alle døde?" spurgte Tony.

„Det kan jeg ikke rigtigt sige", svarede han. „Jeg har engang hørt det, men har forglemt det. Jeg ved kun, det var det samme, da jeg var Gut. Det maa have været en lang, lang Tid siden."

„Det samme da De var en Gut!" gjentog Tony i en skuffet Tone. „Saa maa det have været en lang Tid siden. Jeg har hele Tiden troet at Herren levede nu."

„Det gjør Han ogsaa, det gjør Han!" udbrød gamle Oliver ivrigt. Jeg skal læse det altsammen for Dig. Man korsfæstede Ham og lagde Ham i

en Grav i Fjeldet; men Han er Livets Fyrste, og saaledes kom Han tillive igjen tre Dage efter, og nu kan Han aldrig mere dø. Hans egne Ord til Johannes vare: „Jeg er Den der lever og var død, og se, jeg lever til evig Tid.“ Hvad andet kan vel det betyde end at Han lever nu og skal aldrig mere dø?“

Tony gav intet Svar. Han sad med sit magre, lidet gutagtige Ansigt og stirrede ufravendt paa Ilden; thi ved denne Tid var Høsten indtraadt, og den gamle Mand følte sig kold om Aftenen. Der begyndte at opgaa for ham en meget usikker og dunkel Ide om, at gamle Olivers Ven var et Væsen, der var meget forskjelligt fra en almindelig Mand, hvor stor og rig end denne kunde være. Han var kommen til at elske Tanken paa Ham og lytte opmærksomt til den Bog, der skildrede Hans Liv og Levnet; men det var en Dæmper paa Tonys Glæde, da han begyndte at forstaa, at han ikke kunde skue ind i Hans Ansigt ligesom i Olivers, eller høre Hans kjære Stemme. Han blev tung om Hjertet og inderlig bedrøvet.

„Saa formoder jeg, at jeg ikke kan se Ham da“, mumlede han med sig selv tilsidst.

„Ikke ganske ligesom andre Folk“, svarede Oliver. „Jeg tænker undertiden, at der maaske endnu

hviler et lidet Mørke over Ham fra den Grav, hvori Han laa. Men Han ser og hører os. Han siger selv: „Se, jeg er med Eder alle Dage." Jeg ved ikke hvad jeg skulde gjøre, selv med min lille Skat her, hvis jeg ikke var sikker paa, at ogsaa Jesus var hos mig."

„Jeg skal sige Dem, hvad jeg vil gjøre", sagde Tony efter nok en Pause. „Jeg vil bede Ham om noget, og hvis Han saa gjør det, saa kan jeg vide at Han hører mig. Jeg skulde meget ønske at faa en Kost og en Tværsti, og tjene mit Brød lidt lettere."

Han havde vendt Ansigtet bort fra Oliver og stirrede henimod den mørkeste Krog i Værelset, hvor han intet kunde se uden Skygge. Den gamle Mand følte sig lidt urolig, men drog kun et stille Suk; derpaa aabnede han Testamentet og forelæste deraf indtil han blev beroliget, medens Tony lyttede med spændt Opmærksomhed.

„Min Gut", sagde han, da Tiden kom at Tony skulde gaa, „hvor sover Du nu?"

„O, hvorsomhelst jeg kan komme i Ly for Vinden", svarede han. „Det bliver koldt nu om Nætterne, meget koldt! Men jeg maa holde ud lidt længer. Husly er meget dyrt."

„Jeg har tænkt paa", sagde Oliver, „at Du vilde finde det bedre at have et Slags Soveplads under min Disk. Jeg har hørt fortælle, at Aviser, som ere syede sammen, kunne danne et nogenlunde varmt Tæppe, og det skader ikke at forsøge det, Tony. Her er det; se, hvordan Du vilde synes om det."

Det saa omtrent ud som en Kasse, og var ikke stort større. Da Lyset faldt derind, krøb to eller tre Torbistre langsomt i Skjul i Krogene, der alle vare bedækkede med Støv og Spindelvæve; men desuagtet forekom det Tony at være et saa fortræffeligt Leie, at han neppe kunde tro, han havde forstaaet gamle Oliver ret. Han saa med et skarpt, tvivlsomt Blik ind i hans Ansigt, rede til at blinke og stikke Tungen ind i Kinden, hvis der var det mindste Tegn til at han holdt ham for Nar. Men den gamle Mand mente det ganske alvorligt, og uden at sige et Ord gled Tony ned paa en Hob Papirstrimler, der vare strøede i Bunden, trak sin pjaltede Jakke op over sine Øren, og vendte sit Ansigt mod Væggen, at hans Taarer ikke skulde blive seet. Et Øieblik efter følte han, at han blev bedækket med et Stykke gammelt Gulvklæde, men han kunde Intet sige; og gamle Oliver kunde ikke høre den Hulken, der banede sig Vei fra hans Bryst.

Syvende Kapitel.

Ingen Pibe for gamle Oliver.

Da nogle Uger forløb uden at Tony havde faaet nogen Kost eller Tværsti, saa begyndte han at fatte Mistanke om, at Oliver vilde indbilde ham noget. Nu, da han var under Disken, kunde han ofte høre den gamle Mand tale højt med sin usynlige Ven, medens han røgte sin Pibe; og et Par Gange sneg Tony sig lydløst hen til Døren og saa, hvorledes han, efterat have sluttet med sin Pibe, knælte ned og skjulte Ansigtet i sine Hænder for en Stund. Men Gutten kunde Intet se, og hans Ønske var ikke bleven opfyldt, hvorvel han lidt efter lidt begyndte

at følge Olivers Exempel, idet han knælede ned bag Disken og hviskede frem en Bøn derom. Han førte vistnok nu et mindre byrdefuldt Liv; især var Nætterne bedre, da han ikke længer sulten og træt behøvede at lægge sig til Hvile paa en kold, haard Dørtærskel. Men alt dette gjorde gamle Oliver for ham, — ikke gamle Olivers Herre. Saavidt han vidste, havde den Herre Jesus ikke bekymret sig det ringeste om ham, og Følelsen heraf, som først gjorde ham noget vred, mildnedes lidt efter lidt til et Slags taalmodig Sorg, der atter hurtigt gik over til Ligegyldighed.

For Oliver selv var det heller ikke uden Gavn, at han havde skjænket det forladte Barn et Nattely. Tony vaagnede altid tidligt om Morgenen, og hvis det regnede, hentede han Aviserne, inden han gik ud for at søge sin Frokost. Han passede altid at være fraværende ved Maaltiderne; thi den gamle Mand havde Vanskelighed nok ved at forsørge Dolly og sig selv. Undertiden saa Tony ham med et bekymret Ansigt tælle Skillingerne i sin Pengeskuffe. Da Tony engang havde faaet en Sølvfireskilling, hvilket var en overordentlig og uventet Begivenhed, lod han den, næsten med en Følelse af Brøde, glide ned igjennem den Sprække i Disken, der stod i Forbindelse med Pengeskuffen. Men Oliver blev saa

forvirret ved at se den blandt Kobberpengene, at Tony var tvungen til at bekjende, hvad han havde gjort, men tilføiede, at Logi i disse kolde Nætter vilde have kostet ham meget mere.

„Nei, nei, Tony!“ sagde Oliver. „Du gjør mig Nytte nok med at hente Aviserne og tage min lille Skat ud paa en Spadsertur, naar Veiret er godt. Jeg burde betale Dig, istedetfor at tage noget fra Dig.“

„Gjem den til Dolly“, sagde Tony undselig, idet han stak Pengen ind i hendes lille Haand.

„Mange Tak“, svarede Dolly, meget beredvillig til at modtage den. „Jeg vil give dig tyve Kys for den.“

Dette forekom Tony at være en rundelig Betaling; han lagde sig ned paa Knæ for at Dolly kunde naa op til hans Læber, der aldrig havde følt et Kys siden hans Moders Død. Men Oliver var ikke tilfreds med Kjøbet, skjønt han kjærligt trak Dolly til sig og lod hende beholde Pengen i sin Haand.

„Du kunde kjøbe en Kost for den, Tony“, sagde han.

„O, jeg har opgivet at bede om en Tværsti“, svarede han mismodig; „for Han hørte mig aldrig, eller om Han gjorde det, saa brød Han sig i alle

Fald aldrig derom, saa der er liden Nytte i at plage baade ham og mig dermed."

„Men for disse Penge kunde Du have faaet Kosten", sagde Oliver, „og hvis Du saa Dig omkring, saa vilde Du nok finde Tværstien. Du har aldrig faaet en saadan Penge før, har Du?"

„Nei, aldrig", svarede Tony. „Jeg fik den af en høi, spæd Herre med mørkt Ansigt og skarpe Øine, fordi jeg holdt hans Hest ved Temple Bar. „Lad mig se Du anvender den vel, min Gut", sagde han. Jeg skulde kjende ham igjen hvorsomhelst."

„Du burde have kjøbt en Kost", sagde Oliver og saa ned paa Dollys sammenlukkede Haand.

„Tag den ikke fra hende", raabte Tony. „Hører De! Jeg faar nok altid en anden. Jeg troede aldrig det var paa den Maade, Han vilde give mig en Kost og en Tværsti. Jeg var saa vis paa, den skulde falde mig lige i Hænderne."

„Nuvel", sagde Oliver efter en liden Pause. „Jeg skal indspare Firekillingen for Dig. Det vil blot være at undvære min Pibe nogle faa Aftener, det er det hele. Det gjør Intet, Tony."

For Tony, der endnu ikke kjendte Nydelsen af Tobaksrøgning, syntes dette visselig ikke noget synderligt Offer; dog reiste han sig op, inden han slum-

rede ind, og sneg sig sagte hen til Døren for at se ind paa Oliver. Han sad i sin Lænestol med Piben imellem sine Læber, men der var ingen Tobak i den, og han talte ivrigere end nogensinde med sin usynlige Ven.

„Kjære Herre!“ sagde han, „jeg vilde gjøre ti Gange mere end dette for Dig. Du har sagt: „Hvadsomhelst I gjøre for en af disse Smaa, have I gjort for mig.“ Tony er en af disse Smaa. Kjære Herre, giv Du ham en Tværsti, hvis det er din velbehagelige Villie. Gjør Du det, Herre.“

Tony kunde ikke høre mere. Han listede sig tilbage til sit Leie med Hjertet fuldt af nye og uvisse Forhaabninger. Han drømte om Fireskillingen, om Manden, der havde givet ham den, og om Dolly, der kjøbte en underfuld Kost, som af sig selv feiede den skjønneste Tværsti. Men gamle Oliver sad endnu en lang Stund og talede med halvhøi Stemme; thi hans sædvanlige Døsighed kom ikke over ham. Det var nu næsten fem Maaneder siden Dolly var kommen til ham, og han følte sin Døvhed og Blindhed langsomt at tiltage. Hans Svagelighed var dog ikke saa besværlig, at den gjorde ham afhængig af Andre; men han følte, at han gradevis nærmede sig en saadan Tilstand. Dollys Klæder trængte i en bedrøvelig Grad til Istandsættelse; det var næ-

sten umuligt at faa dem fæstet omkring hende, og hverken han eller Tony kunde fæste en Knap eller et Baand. Det var længe, meget længe siden hans Søster havde besøgt ham, og med Alderdommens Ulyst til ethvertsomhelst anstrængende Foretagende, havde han fra den ene Uge til den anden opsat at skrive og fortælle hende om Susannes Reise og om sit lille Pleiebarn. Han besluttede at gjøre det Dagen efter.

Ottende Kapitel.

En ny Kost og en Tværsti.

Det var en deilig, mild og solvarm Decembermorgen, en saadan, der undertiden oprinder efter lange Tider af Taage og Regn, og Tony foreslog at gaa en Spadsertur igjennem Gaderne med Dolly, hvortil Oliver gjerne gav sit Samtykke, da det netop vilde give ham den uforstyrrede Stund han tiltrængte for at kunne faa skrevet til Charlotte. Men Dolly var ikke i sit sædvanlige Humør; hun var tvertimod stille og alvorlig, og da Tony tænkte, hun maaske kunde være træt, saa satte han sig ned paa en Dørtærskel, tog hende paa sit Knæ, og fortalte hende sin Drøm om den underbare Kost, der af sig selv kunde feie saa smukt. Efter at have hørt dette blev Dolly mere og mere tankefuld, og forblev taus en lang Stund, medens hun støttede sit lille Hoved paa sin Haand og stirrede op og ned ad Gaden.

„Dolly vil gjerne kjøbe en Kost“, sagde hun tilsidst, „en stor, tyk Kost; og saa vil Bedstefader røge sin Pibe igjen iaften. Dolly er blevet en stor Pige, og Dolly maa være snil til Mama kommer hjem. Lad os gaa og kjøbe en stor Kost, Tony.“

Tony forsøgte først at rokke hendes Beslutning, og overtale hende til at opgive sin Ide. Han fristede hende endog med Synet af en Dukke i et Butikvindu; men hun forblev urokkelig, og han var ikke bedrøvet over tilsidst at maatte give efter. Siden den Tanke var opstaaet i hans Hjerne, at Pengene vare blevne ham givne for at han skulde kjøbe en Kost, havde han næsten angret at han havde skilt sig ved dem, og han følte en vis Engstelse for, at der maaske ikke vilde blive givet ham en lignende Anledning. Dollys Livlighed var vendt tilbage, og hun trippede fornøiet ved hans Side, medens de vandrede omkring og søgte en Butik, hvor de kunde gjøre deres Indkjøb. Der forløb nogen Tid, inden de fandt denne, og de vare imidlertid komne ud af de mest befærdede Gader og ind i en roligere Del af Byen, hvor der vare flere Fodgjængere, thi den smukke Morgen havde lokket mange Mennesker ud, saavel for Fornøielse som for Forretninger. Tony var meget nøieregnende i Valget af en Kost, men da den engang var kjøbt, saa bar han den paa sin

Skulder, og fortsatte Vandringen triumferende med Dolly ved sin Side.

De gik Haand i Haand i ivrig Samtale, da Tonys Blik faldt paa et Barn, omtrent paa Dollys Alder, som stod paa Fortouget med en Dame, der saa bekymret over til den anden Side af den brede Gade, som var meget smudsig, da det havde regnet den foregaaende Dag. Begge vare meget fint klædte, og den lille Pige var iført lyse Skindstøvler, som hun øjensynligt var meget bange for at tilsøle. Tony stod et Øieblik og iagttog deres Forlegenhed, men derpaa gik han op til dem med Dolly ved Haanden.

„Hvis De vil passe paa min lille Pige", sagde han, „saa skal jeg bære Deres lille Pige over Gaden. Jeg er meget ren for en Gadegut at være — paa Fødderne nær — for jeg har denne lille Pige at passe, og jeg skal gjøre det saa forsigtigt."

Saavel Damen som Barnet saa forskende ind i Tonys Ansigt. Det var blegt og magert; men det havde et behageligt Smil, og hans Øine saa ned paa de to smaa Børn med et meget kjærligt Udtryk. Damen tog Dollys Haand i sin, og nikkede til Tony, der straks bar hendes lille Barn over Gaden, medens hun imidlertid blev staaende hos Dolly, indtil han

kom tilbage. Derpaa tog hun frem sin Pung og gav ham en Toskilling.

„Tak, Frue", sagde Tony, „men det var ikke derfor jeg gjorde det. Jeg gaar bare og ser efter en Tværsti. Jeg og Dolly har kjøbt denne Kost, og jeg gaar og ser efter et Sted, hvor jeg kan gjøre en god Tværsti."

„Hvorfor kan Du ikke gjøre en her?" spurgte Damen.

Det syntes at være et Sted, der egnede sig godt for et saadant Foretagende. Der vare fire Gader, som mødtes, og en Vognstation tætved. Mange Folk passerede frem og tilbage, og der var meget smudsigt midt i Gaden. Tony tiggede sig en Haandfuld Straa af en Vognmand for at danne et Sæde til Dolly i Solskinnet paa en liden rimfri Plet ved en Husvæg, medens han energisk begyndte sit Arbeide, øiensynligt vel fornøiet med, at Kosten ikke kunde feie af sig selv. Tværstien var snart dannet, og i to eller tre Timer holdt han den godt feiet. Ved den Tid var Klokken tolv, og Dollys Middag vilde være færdig inden de kunde naa hjem, saafremt Oliver ikke havde forglemt den. Det var vistnok uheldigt at maatte forlade sin nye Post saa tidligt; thi hvorvel de fleste Forbigaaende havde syntes ikke at se ham, saa havde han dog allerede modtaget

En ny Kost og en Tværsti.

fem og en halv Skilling, hovedsageligt i Halvskillinger, af Damer, der vare ude paa en Morgenspadsertur, og Dolly frydede sig meget i Solskinnet, og blev vist al den Opmærksomhed, han kunde afse fra sit Arbeide. Imidlertid var dog Begyndelsen gjort. Kosten og Tværstien vare hans Eiendom, og Tonys Hjerte bankede stærkt af Stolthed og Glæde, da han bar den trætte lille Dolly hele Veien hjem. Han besluttede at lægge tilside Halvdelen af sin Morgenfortjeneste for at faa erstattet den Fireskilling, hun havde givet ham tilbage; eller han vilde maaske kjøbe hende en smuk Dukke, der var pyntet ligesom en virkelig Dame.

Niende Kapitel.

Overmaade agtværdig.

Medens gamle Oliver stod krumbøiet over sin Pult paa Diſken for at bringe ſine taagede Øine ſaa nær ſom muligt til det Brev, han var beſkjæftiget med at ſkrive, blev Butikdøren aabnet og ind traadte hans Søſter Charlotte i egen høie Perſon. Hun var klædt med ſin ſædvanlige udſøgte Nethed, der grændſede til Finhed, og paa Armen bar hun en liden Kurv, der indeholdt nogle friſke Æg og nogle faa Æbler, ſom hun havde medbragt fra Landet. Oliver hilſte hende med mere end ſædvanlig Glæde, og førte hende ſtrax ind i ſit Bagværelſe. Charlottes hurtige Blik opdagede ſtrax Sporene af, at et Barn havde ſin Bolig derinde, og førend Oliver kunde faa ytret et Ord, tog hun op en liden Kjole og holdt den i tilbørlig Afſtand med en Mine af den høieſte Forbauſelſe og Mishag.

„Broder Jacob!“ udbrød hun, og hendes spørgende Stemme, der udtrykte Forfærdelse, lød meget skarpt i hans Øren.

„Det er min lille Dollys“, svarede han skyndsomt, „min stakkels Susannes lille Pige. Hun er reist til Indien med sin Mand, den unge Raleigh, fordi han blev udskreven, og nu har hun efterladt sin lille Pige hos mig, hendes Bedstefader. Hun kom netop den Dag Du reiste herfra.“

„Nu, det maa jeg sige!“ udbrød hans Søster og sank ned paa en Stol, men holdt endnu den lille sønderrevne Kjole i Haanden.

„Jeg har havt to Breve fra min stakkels Susanne“, vedblev han med skjælvende Stemme, „og jeg skal læse dem for Dig. Barnet er en saadan dyrebar Skat for mig, Charlotte, et saadant lidet Englebarn, hundrede Gange bedre end Gods og Guld; og nu, da Du er kommen, som kan istandsætte hendes Klæder lidt for mig, og se, hvad hun behøver, saa er det intet andet jeg behøver. Jeg holdt netop paa at skrive til Dig om hende, da Du kom ind.“

„Jeg troede Du havde paataget Dig at tage et forvildet Barn fra Gaden“, sagde Charlotte og aandede lettere.

„Nei, nei, hun er min egen", svarede han. „Hvis Du vil lytte, medens jeg læser Susannes Breve, saa vil Du forstaa det hele. Jeg kunde ikke afstaa hende for hundrede Guldpenge, — nei ikke for meget mere end det."

Han kunde Susannes Breve udenad og behøvede hverken Briller eller Lys for at læse dem. Charlotte lyttede med eftertrykkelige Nik og mange Udraab af Forbauselse.

„Det er meget smukt af Susanne", bemærkede hun, „at hun siger, Tante Charlotte vil sy for hende og danne hendes Væsen. Ja, det vil jeg! for hvem skulde vel forstaa Manerer bedre end jeg, der pleiede at sy for Staniers Familie, og spise ved Husholderskens Bord sammen med Kjelbermesteren og alt det øverste Tjenerskab? Jeg vil visselig sørge for, at hun ikke voxer op med simple Manerer. Hvor er det kjære Barn, Broder Jacob?"

„Hun er gaaet ud at spadsere i dette smukke Veir", svarede han.

„Ikke alene?" udbrød Charlotte. „Hvem er gaaet med hende? Et Barn under fem Aar kunde aldrig gaa alene i London — i alle Fald skulde jeg ikke tro det. Hun kunde risikere at blive løbet overende og dræbt utallige Gange."

„O, der er En med hende, til hvem jeg har fuldkommen Tillid", svarede Oliver.

„Hvad Slags Person er det? Mand eller Kvinde?" spurgte Charlotte.

„En Gut", svarede han, en Smule forvirret.

„En Gut!" gjentog hans Søster, som om han havde nævnt et Uhyre. „Hvilken Gut?"

„Han hedder Tony", svarede han.

„Men hvor kommer han fra? Er det en agtværdig Gut?" vedblev hun, og gjennemborede ham med sine skarpe Øine paa en Maade, der visselig ikke bidrog til at gjengive ham Ligevægten.

„Jeg ved ikke, Søster", sagde han i en svag Tone.

„Ved ikke, Broder Jacob!" udbrød hun. „Ved Du ikke, hvor han bor?"

„Han bor her", stammede gamle Oliver; „eller rettere, han sover her under Disken; men han sørger selv for sin Føde ved at gaa om i Gaderne."

Charlottes Forfærdelse havde gjort hende fuldstændigt maalløs. Hendes egen Broder, en agtværdig Mand, der havde seet bedre Dage, og hvis Søster havde været Sypige i gode Familier, havde taget ind i sit Hus en simpel Gadegut, der udentvivl var en Røver og Lommetyv, med alle Slags raa Manerer og slet Sprog. Paa samme Tid boede

Susannes lille Pige under det samme Tag! det Barn, hvis nette Manerer hun skulde paase, levede i stadig Omgang med en pøbelagtig og lastefuld Gut! Hvad hun kunde have sagt, naar hun gjenvandt sit Mæle, vidste hverken hun eller Oliver, thi netop i dette kritiske Øieblik traadte Tony selv ind, bærende Dolly og sin nye Kost i sine Arme; han saa meget daarlig og pjaltet ud, med sine bare Fødder sorte af Smuds og sit bare Hoved i en forskrækkelig Uorden.

„Vi har kjøbt en stor, tyk Kost, Bedstefader", raabte Dolly, da hun kom ind igjennem Butiken, og førend hun bemærkede Nærværelsen af en Fremmed; „og Tony og Dolly gjorde en stor, stor Tværsti, og fik saa gruelig mange Penge —" Hun blev pludselig taus, da hendes Blik faldt paa den Fremmede; men Tante Charlotte havde hørt nok. Hun reiste sig fra sin Stol med megen Værdighed og stod netop i Begreb med heftigt at tiltale Tony, da gamle Oliver afbrød hende.

„Charlotte", sagde han, „Gutten er et snilt Barn, og han er mig til megen Hjælp. Jeg kunde ikke sende ham bort. Han er en af Herrens stakkels Smaa, som ere spredte rundt omkring i denne store Stad uden Fader og Moder, og jeg maa gjøre Alt hvad jeg kan for ham. Det er ikke meget; kun et

Natteleie under Diſken og en Krumme Brød nu og da, og det gjengjælder han mig rigeligt. Du maa ikke adſkille mig og Tony."

Gamle Oliver talte med ſaa megen Varme, at det gjorde Indtryk paa Søſteren og for et Øieblik bragte hende til Taushed. Hun tog den lille Pige bort fra Tony og ſtirrede paa ham en Strenghed, der virkede meget ubehageligt paa ham; men lidt efter lidt blidnedes hendes Øine, og hendes Anſigt blev mindre barſkt.

„Du kan ikke læſe eller ſkrive?" ſagde hun med en ſkarp Stemme.

„Nei", ſvarede han.

„Og Du ved ikke at opføre Dig, og har ingen Støvler og ingen Hue paa Hovedet. Du er pjaltet og uvidende, og ikke skikket til at være med denne lille Pige", vedblev hun med Energi. „Hvis hendes Moder saa hende gaa med en Gut med bare Fødder og bart Hoved, saa vilde hendes Hjerte briste, det ved jeg. Saa, hvis Du ønsker at forblive her hos min Broder, Mr. Oliver, og denne lille Pige, Miss Dorothea Raleigh, som jeg formoder hun hedder, saa maa Du skaffe Dig alle disse Ting. Du maa begynde at lære at læse og skrive og at tale sømmeligt. Jeg skal komme her igjen om en Maanedstid — jeg kommer hver Maaned herefter — og hvis Du ikke har faaet Sko paa dine Fødder og Hue paa Hovedet til jeg ser Dig igjen, saa skal jeg tage denne lille Pige ud paa Landet, hvor jeg bor, og Du skal aldrig faa se hende mere. Forstaar Du det?"

„Ja", svarede Tony og nikkede paa Hovedet.

„Saa kan Du gaa din Vei", sagde den barske gamle Kone; „jeg vil ikke være altfor streng mod Dig, men jeg har denne lille Pige at have Tilsyn med, og Du maa gjøre som jeg siger, ellers skal jeg tage hende bort, saa du aldrig skal faa se hende. Tag din Kost og gaa, og tænk aldrig paa en saadan Ting mere som at tage denne lille Pige til at

feie en Tværsti. Jeg har aldrig hørt Mage. Se saa, gaa!"

Tony gik bedrøvet sin Vei og blev pludseligt overfaldet af Mismod. Han kom saa glad og jublende tilbage, tiltrods for Trætheden, at denne uventede og ubehagelige Modtagelse havde virket meget rystende paa ham. Med sin Kost paa Skulderen og med ligegyldige, slentrende Skridt slæbte han sig langsomt tilbage til sin Tværsti; men han havde ingen Glæde af den mere.

Tiende Kapitel.

Iblandt Tyve.

Aftenen faldt tidligt paa, thi der var kommet en tyk Taage om Eftermiddagen. Tony sad og støttede sig paa sin Kost ved Muren, hvor Dolly havde siddet i Solskinnet den hele Morgen og iagttaget ham, medens han feiede Tværstien. Nu var den Glæde forbi. Hun var tabt for ham; thi han vilde aldrig vove at gaa tilbage til gamle Olivers Hus og atter se den frygtelige gamle Kvinde Ansigt til Ansigt. Der var intet andet for ham at gjøre end at vende tilbage til sit gamle Liv og sine vante Tilholdssteder; og der gik en Gysning igjennem hans Indre, da han tænkte derpaa. Hans Leie paa Papirstrimlerne under Diften, hvor de bidende Vinde ikke kunde naa ham, randt ham pludseligt ihu, og Taarerne vældede frem af hans Øine. Men inat vilde det imidlertid ikke blive nødvendigt for ham

at sove under aaben Himmel, thi han havde nogle Penge, som med et Stykke Baand var indknyttet i det sikreste Hjørne af hans lasede Lomme. Han havde Raad til at betale for et Natteleie, og han vidste godt, hvor han skulde finde et saadant.

Omtrent Klokken ni styrede han sine trætte Fødder henimod et Sted, han kjendte i Westminster, hvor der var en Kjelder til Tjeneste for Enhver, som kunde betale to Skilling for Nattely. Hans Hjerte var meget tungt og opfyldt af Forbitrelse mod sin Fiende og en stor Længsel efter at se Dolly. Han sneg sig rundt om Indgangen til Kjelderen med Ulyst og næsten bange for at vove sig ind; thi det var saa længe siden han havde færdes paa nogen af disse Steder, at han følte sig næsten som en Fremmed der. I forrige Tider havde han desuden været spændt og puffet og jaget bort fra Ilden af de større Gutter, og i den senere Tid var han bleven uvant med en saadan Behandling. Hvor forskjelligt var ikke dette Opholdssted fra det stille, rolige Hjem, hvor Dolly knælte ned ved sin Bedstefaders Side og bad for ham, thi nu sluttede hun altid Tonys Navn ind i sine barnlige Bønner! Han skulde aldrig faa høre hende mere, heller ikke se gamle Oliver sidde i sin Læneſtol og røge sin lange Pibe, medens han talte med den underlige Ven og Herre,

han holdt saa meget af. O! han skulde aldrig faa vide mere om hin usynlige Christus, der var saa villig til at blive hans Herre og Ven, thi den Herre Jesus Christus kunde aldrig komme ind paa et saa syndigt Sted som dette, der nu var hans eneste Hjem. Han havde givet ham Tværstien og Kosten, og derved blev det. Han maatte nu sørge for sig selv og søge at undgaa Fængslet, hvis han kunde, og hvis ikke, da var det maaske bedre at gjøre sig et Haandværk af at stjæle og blive ligesaa god en Lommetyv som „den kloge Hund Tom", der engang havde stjaalet et Uhr fra en Politibetjent.

Den kloge Hund Tom var den første, der mødte Tony, da han omsider gik ind, og han syntes tilbøielig til at tage sig af ham; men Tony var altfor mismodig til at lade sig trøste af hans venskabelige Tilnærmelse. Han sneg sig hen i den mørkeste Krog og udstrakte sit Legeme paa de tynde Straa, der bedækkede det fugtige og smudsige Gulv; men han kunde ikke sove. Der var megen Trætte og Uenighed blandt Gutterne, og Mændene, der ønskede at sove, bandte og skjældte paa dem. Derpaa fulgte et Slagsmaal, der omsider blev saa heftigt, at alle de tilstedeværende, med Undtagelse af Tony, samlede sig i en Ring omkring Gutterne og opmuntrede dem med sine Bifaldsraab. Det var længe

efter Midnat førend Taushed og Ro blev tilveiebragt, og da faldt han i en afbrudt Søvn og drømte om Dolly og gamle Oliver, indtil han vaagnede op og fandt sit Ansigt vaadt af Graad. Han stod op, inden nogen af hans Sengekamerater vare vaagne, og søgte ud i den friske, kjølige Morgenluft.

Der forløb Dag efter Dag og Nat efter Nat. Tony var atter bleven mere ligegyldig for sine Kameraters Eder og Slagsmaal. Han begyndte at lytte med Velbehag til den kloge Hund Tom, som fortalte ham, at Hænder som hans vilde egne sig godt for det Fag, og at det uskyldige Udtryk i hans Ansigt vilde bidrage meget til at formilde enhver Dommer, eller vilde sætte ham i Gunst hos Præsten og lette ham Fængselsstraffen. Han holdt endnu ved med sin Tværsti og det gik ham nogenlunde godt, da han tjente tilstrækkeligt til Føde og Nattely; men han begyndte dog at tragte efter noget mere. Dersom han ikke kunde blive god, ligesom gamle Oliver og Dolly, saa tænkte han, det vilde være bedre at blive fuldstændigt det modsatte, ligesom Tom, der klædte sig ordentligt, levede godt og blev hyldet af alle de andre Gutter. En Uge var forløben siden han forlod gamle Olivers Hus, og han stod netop i Begreb med at forlade sin Tværsti

for Aftenen, da han pludseligt blev standset af en Herre, der saa ham skarpt ind i Ansigtet.

„Heida, min Gut!“ sagde han, „Du er den Gut jeg for en Uge siden gav en Fireskilling for at holde min Hest. Jeg bad Dig benytte den vel. Hvad har Du gjort med den?“

„Jeg og Dolly kjøbte denne Kost“, svarede han, „og jeg har holdt ved med denne Tværsti lige siden.“

„Det var ret“, sagde Herren. „Og hvem er Dolly?“

„Det er en liden Pige, som jeg var meget glad i“, svarede Tony med et dybt Suk. Det syntes saalænge siden nu, saa han talte om sin Kjærlighed til hende som noget, der var forbi for stedse, og dog pintes hans Hjerte ved Erindringen derom.

„Nu vel, her er nok en Fireskilling til Dig“, sagde hans Ven, „en ganske ny. Se, hvor blank den er. Der har endnu aldrig været kjøbt noget for den. Det vil fornøie Dolly at se den.“

Tony holdt den indi sin Haand, længe efter at Herren var ude af Syne, og betragtede den ved Lampeskinnet. Den var deilig og skinnende; og tænk, hvor Dollys Øine vilde straale, hvis hun blot kunde se den! Og hun burde se den. Medrette tilhørte den hende; thi han havde givet hende

sin første Fireskilling og faaet tyve Kys for den, og havde saa ikke hun givet ham den tilbage for at kjøbe denne Kost? hun havde aldrig faaet saameget som en Halvskilling af al hans Fortjeneste. Hvor han skulde ønske at vise hende den smukke Sølvpenge, og føle hendes bløde smaa Arme rundt sin Hals, naar han sagde, at den skulde være hendes! Han vovede ikke at tilbringe Natten i Kjelderen med en saadan Skat hos sig, for Tom, som var saa flink, vilde snart udfinde, at hans Lomme var værd at plyndre, og Tony havde ikke erfaret, at der var synderlig Ære blandt Tyve. Hvad skulde han gjøre? Hvorhen skulde han gaa?

Ellevte Kapitel.

Tonys Velkomst.

Næsten uden selv at vide, hvorhen hans Fødder bare ham, slentrede Tony igjennem Gaderne, indtil han befandt sig paa Hjørnet af det velbekjendte Stræde, nogle faa Alen fra Olivers og sin kjære lille Dollys Hjem. I ethvert Tilfælde kunde han dog gaa der forbi, og hvis Butikdøren var lukket, vilde han vikle sin blanke Sølvpenge ind i Papir og kaste den ind; de vilde sikkert gjætte hvem der havde gjort det og for hvem den var bestemt. Det var mørkt i Strædet; kun et eneste Blus lyste fra Grønhandlerens Lampe, og Tony sneg sig stille fremad i Tusmørket. Det maatte snart være Dollys Sengetid, tænkte han, og gamle Oliver var sikkerlig hos hende i det indre Værelse; men just da han kom ind i det forræderske Lysskjær fra Grønhandlerens Bod, gjenlød i hans Øren Lyden af et lidet Glædesskrig, som bragte

hans Hjerte til at banke voldsomt, og i næste Øieblik følte han sig grebet af Dollys Arme og slæbt ind i Huset.

„Tony er kommen hjem, Tony er kommen hjem, Bedstefader!“ raabte hun af al sin Magt. Dolly har endelig fundet Tony!“

Dollys Stemme bævede og brød ud i en let, barnagtig Hulken, medens hun holdt ham fast, for at han ikke atter skulde flygte fra hende; og gamle Oliver kom hurtigt ud fra det inderste Værelse og lagde sin Haand kjærligt paa Guttens Skulder.

„Hvorfor har Du holdt dig borte fra os saa længe, Tony?“ spurgte han.

„O, Herre!“ svarede Tony sørgmodig, „jeg har været en ugudelig Gut og en elendig Gut. Men tilgiv mig, saa vil jeg aldrig gjøre saadant mere. Jeg formoder, De vil aldrig lade mig sove under Disken mere?“

„Kom ind, kom ind!“ svarede Oliver og skjød ham blidt foran sig ind i Huset. „Vi har ventet og seet efter Dig hver eneste Aften, jeg og min lille Skat. Du burde ikke have behandlet os saaledes, min Gut; men vi ere altfor glade til at kunne være vrede paa Dig. Charlotte er streng, og hun er meget bange for slet Sprog og slette Sæder; men hun er ingen haard Kvinde, og hun vidste jo Intet om

Dig. Da jeg fortalte hende, at Du ikke var større end min lille Skat her, da Du var overladt til at sørge for Dig selv, alene i London, uden Fader og Moder, saa fældte hun Taarer, det gjorde hun. Og hun efterlod det største Æg til dit Aftensmaaltid, og sendte sin venlige Hilsen; og vi har gjemt det til Dig; nu skal Du faa det iaften. Dolly, min Skat, bring mig den lille Gryde."

„Jeg er ikke saa ren som jeg kunde ønske at være", sagde Tony modfalden; thi han havde forsømt sit Udseende i Løbet af sidste Uge, og saa ud omtrent som han havde gjort første Gang han saa Oliver og hans lille Datterdatter.

„Saa tag en Skaal Vand ind i Butiken", svarede Oliver, „og vadsk Dig medens jeg koger Æggget. Dolly vil skaffe Dig et Stykke Sæbe og et Haandklæde; hun lærer at blive Bedstefaders lille Husholderske nu."

Da Tony kom tilbage i Kjøkkenet, saa han ud som et ganske andet Væsen; Mismodet var veget, ligesaavel som Smudset. Han følte sig ligesom opvaagnet af en lang, ulykkelig Drøm. Her var gamle Oliver atter og saa paa ham med det samme kjærlige Blik, og Dolly, dandsende omkring med sine smaa Fjed; og Beppo, der logrede med Halen til Tegn paa et glad Velkommen, medens den uafbrudt

snøftede omkring ham. Endogsaa Ægget var et Tegn paa Forsonlighed og Mildhed. Hin skrækkelige gamle Kvinde var altsaa heller ikke hans Uven. Han huskede, hvad hun havde sagt han maatte gjøre, og han besluttede at gjøre det for Dollys og gamle Olivers Skyld. Han vilde lære at læse og skrive og vilde spare sammen alt hvad han formaaede, for at faa sig bedre Klæder, at han ikke længe skulde være til Skam for dem. Støvler maatte han nu allerførst anskaffe sig, da det netop var saadanne, den strenge, men venligsindede gamle Kone havde nævnet. I ethvert Tilfælde vilde han aldrig mere løbe bort fra dette Hus, hvor han blev behandlet med saa megen Kjærlighed.

Oliver fortalte, hvor bitterligt Dolly havde længtes efter ham, og hvorledes hun Time efter Time havde staaet i Døren for at se, om han ikke kom hjem igjen. Han tilføiede, at paa samme Maade, men kun med langt større Længsel og Kjærlighed, havde den Herre Jesus Christus ventet paa, at Tony skulde komme til Ham. Vistnok forstod han kun halvt, hvad dette vilde sige, men en dunkel Anelse om en Kjærlighed, der overgaar al Forstand, greb mægtigt hans Hjerte. Den Nat slumrede han ind under Disken med en stille Fred, som

kun den kjender, der har været omtumlet paa fraadende Bølger og omsider er bleven bragt sikkert ind i den forønskede Havn.

Tolvte Kapitel.

Nye Støvler.

Der forløb adskillige Uger inden Tony fik sammensparet en Pengesum, der var tilstrækkelig til at skaffe ham nye Støvler, uagtet han pinte og sultede sig med tappert Mod og Udholdenhed. Han agtede ikke at kjøbe dem i en Butik; thi han kjendte et Sted i Whitechapel, hvor han kunde faa Støvler, der vare fuldkommen gode nok til ham, for to eller tre Ort. Han var hverken ærgjerrig eller kræsen; gamle Støvler, som vare flikkede, vilde være gode nok at begynde med, hvis det blot kunde lykkes ham at forskaffe sig dem, førend Tante Charlotte kom ind til Byen igjen. Hun havde sendt Bud, at hun vilde komme den sidste Lørdag i Januar; og tidligt den samme Dags Eftermiddag, inden Jernbanetoget fra Stratford var kommet ind, gik Tony bort til det Sted, hvor han agtede at gjøre sit Indkjøb.

Det var en liden aaben Plads i en af Gaderne i Whitechapel, hvor Grunden var brolagt med flade Stene. Adskillige Haandværkere havde taget denne Plads i Besiddelse, og sad paa lave Skamler, eller med deres Fødder korslagte paa Jorden, omringede af deres forskjellige Hadelsvarer. En af de Handlende kjøbte og solgte alleslags gamle og rustede Jernstykker; en anden, en meget slet klædt og rødøiet Kvinde, udstillede foran sig et smudsigt Udvalg af pjaltede Klæder, som bleve afpruttede af andre magre og rødøiede Kvinder, der holdt halvnøgne Børn ved Haanden. Luften var kold, og en bidende, skarp Østenvind trængte sig til hver en Krog i Gaderne. Den Handelsmand, Tony var kommen for at handle med, havde et taaleligt Udvalg af gamle Støvler; faa af dem dannede et Par; nogle havde nogenlunde godt Overlæder, men saagodtsom ingen Saaler; andre havde tykke Lapper og Flikker og vare gode nok til at holde Fødderne tørre, uden just at frembyde noget synderlig anstændigt Udseende. For første Gang i sit Liv erfarede Tony Vanskeligheden ved at skulle gjøre et Valg. Der var ingen, som rigtigt passede ham; men den bekvemme Størrelse er en Luxus, som rigere Folk end Tony maa finde sig i at undvære, og han tog sig det ikke nær. Hans største Bekymring gik ud paa, hvorledes han

skulde behage Dollys Tante og maaske faa Lov at følge hende tilbage til Banegaarden, hvis hun ikke misbilligede hans Udseende; i ethvert Fald skulde hun ikke nu blive nødt til at fjerne Dolly for hans nøgne Fødders Skyld.

Omsider bestemte han sig for et Par, efterat være bleven lokket og foresnakket af Kjøbmanden. De vare en hel Del for store, saa hans Fødder glede meget ubehageligt omkring i dem; men Manden forsikrede ham, at det var saaledes alle, selv fine Folk kjøbte dem, for at give Foden Rum til at voxe. Der var en klodset, ujævn Lap under en af Saalerne, og paa den anden Støvle var Hælen gaaet skjæv; men de bedækkede dog i alle Fald hans Fødder. Han slæbte sig langsomt og besværligt frem paa dem, og vidste neppe, hvorledes han skulde løfte den ene Fod efter den anden; og dog var han meget stolt af sin nye Eiendom. Det var en lang Vei hjem til gamle Olivers Stræde imellem Holborn og Strand, men han ønskede ikke at komme før Thetid var over; han drog derfor langsomt i den Retning, og gottede sig undertiden udenfor Butikvinduerne, hvor der var udstillet alskens delikate Retter og andre Rariteter. Han saa paa hvorledes Lampepudserne istandsatte sine Lamper og Kjøbmændene tændte sin Gas, og endelig hørte han den store, høi-

tidelige Klokke i St. Pauls Kirke slaa sex. Nu maatte Thetid være over, og Tony dreiede ind i en trang Baggade, der vilde bringe ham hurtigere hjem end Vandringen gjennem de overfyldte Gader, og satte afsted i saa fuld Fart som hans ubekvemme og uvante Fodtøi vilde tillade ham.

Det var ikke længe, inden han kom til en pludselig og brat Helding i Brolægningen, hvor han gled og faldt idet han traadte paa et Stykke Appelsinskal. Han følte sig bedøvet for nogle Øieblikke, og blev siddende stille og gned sin Pande. Disse Baggader vare meget rolige, da Bygningerne hovedsageligt vare Kontorer og Varelagre, hvilke for Størstedelen vare lukkede for Natten. Tilsidst reiste han sig op, og satte sin Fod paa de flade Stene; men idetsamme brød et gjennemtrængende Skrig fra hans Læber og gjenlød stærkt i den stille Gade. Skjælvende faldt han tilbage paa Fortouget, medens en kold Sved brød frem af hans Porer. Hvad Skade kunde der være skeet? Hvad var Grunden til at han ikke kunde taale at gaa? Han tog sine nye Støvler af og forsøgte atter, men med lige lidet Held. Han kunde ikke udholde Smerten af at staa eller bevæge sig.

Dog maatte han bevæge sig; han maatte staa op og gaa. Hvis han ikke kom hjem, vilde de tro,

at han var løbet bort igjen af Frygt for Dollys Tante. Ved Tanken derpaa begyndte han at kravle hjemover paa sine Hænder og Knæ, med undertrykte Skrig, da hans Fod slæbte ubrugelig langsmed Jorden. Dog indsaa han, at han ikke kunde naa synderlig langt paa denne Maade. Tænk om han maatte ligge hele Natten paa de haarde Brostene! thi han kunde ikke erindre nogensinde at have seet en Politibetjent i disse Baggader, og det saa ikke ud til at nogen anden vilde komme den Vei. Frosten begyndte at indfinde sig nu, da Solen var gaaet ned, og hans Hænder opskrabede det frosne Smuds, medens han slæbte sig fremad. Hvis han forblev ude hele Natten, maatte han dø af Kulde og Smerte før Morgenen.

Men hvis det var Sandhed, som gamle Oliver saa ofte havde sagt, at den Herre Jesus Christus elskede ham, og at Han altid var nærværende hos dem, Han elskede, saa var han jo ikke alene og hjælpeløs endog her i den øde Gade, omgiven af en Vinteraftens Mørke og Is. O, hvis han blot kunde føle Berørelsen af Christi Haand, eller høre den laveste Hvisken af Haus Stemme, eller opfange et Glimt af Hans Ansigt! Maaske det var Ham, der nu hjalp ham til at kravle fremad mod Larmen og Lyset fra en mere besøgt Gade, som han kunde

se i det Fjerne, skjønt Smerten han følte, gjorde ham svimmel og syg. Tilsidst blev det dog formeget for ham, og han trak sig hen i Ly af en Pakhusdør, krøb sammen i Krogen og raabte med foldede Hænder og hulkende Stemme: „O! Herre Jesus Christus! Herre Jesus Christus!"

Efter dette Udraab laa Tony nogle Minutter med halvlukkede Øine og halvdøve Øren, da hurtige Fodtrin kom op ad Gaden, og En, som han ikke kunde se paa Grund af den underlige Taage for hans Øine, standsede tæt ved ham, og derpaa bøiede sig for at berøre hans Arm.

„Hvorledes", sagde en Stemme, han syntes at kjende. „Det er jo min unge Ven fra Tværstien, — min lille Fireskillingsgut vil jeg kalde Dig. Hvad bringer Dig til at sidde her i denne kolde Aften?"

„Jeg har faldet og slaaet mig", svarede Tony svagt.

„Hvor?" spurgte den Fremmede.

„Paa Foden", svarede han.

Herren bøiede sig endnu dybere ned og lod sin Haand forsigtigt glide nedad Tonys Fod, indtil han naaede det Sted, hvor Berørelsen voldte ham den mest skjærende Smerte.

„Brukket!" sagde han med sig selv. „Min Gut, hvor er dit Hjem?"

Tonys Uheld.

„Jeg har ikke noget rigtigt Hjem", svarede Tony svagere end tidligere. Han følte sig betagen af en besynderlig Følesløshed, og hans Tunge og Læber vare for tørre til at tale. Herren afførte sig sin Overfrakke, sluttede den godt omkring ham, og bragte ham i en bekvemmere Stilling. Derpaa ilede han hurtigt til den nærmeste Gade, vinkede ad den første Vogn og kjørte tilbage til det Sted, hvor Tony laa.

Trettende Kapitel.

Paa Hospitalet.

Den Smerte, Tony led, holdt ham tildels i Bevidsthed om, hvad der tildrog sig. Han vidste, at han blev baaret forsigtigt ind i en stor Sal, og at to eller tre Personer kom ind for at se ham, hvem hans nye Ven tiltalte i en ivrig og hurtig Tone.

„Jeg ved, at Hospitalet ikke er for Ulykkestilfælder", sagde han, „men hvad skulde jeg vel gjøre med den lille Stakkel? Han fortalte mig, at han intet Hjem havde, og det var alt, hvad han formaaede at sige. I har to eller tre Køier ledige, og jeg vil fordoble mit Bidrag hvis det er nødvendigt, heller end at bringe ham bort igjen. Kom, Doktor! De vil nok tage imod min lille Patient?"

„Jeg tror ikke jeg kunde sende ham bort, Mr. Ross", svarede en anden hjertelig Stemme. „Vi maa se at faa ham ifeng saa snart som muligt."

Tony følte sig baaren opad Trappen ind i et stort Værelse, hvor der var en Mængde smaa Senge med et blegt lidet Ansigt hvilende paa hver Hovedpude. I Enden af Værelset stod en Seng, hvorpaa han blev lagt, efter først at være bleven afført sine pjaltede Klæder. Hans nye Støvler vare ganske forsvundne; dem havde han efterladt paa den Dørtærskel, hvor han havde ligget. Hans Hænder og Knæ, der vare forrevne ved at kravle henad de frosne Stene, bleve forsigtigt vadskede med en blød Svamp og varmt Vand. Han var omringet af venlige Ansigter, der saa medlidende ned paa ham, og den Herre, der havde bragt ham, tiltalte ham i en opmuntrende Tone.

„Min Gut", sagde han, „Du har brukket din Fod i Faldet; men Doktoren her, som er en meget god Ven af mig, vil kurere den for Dig. Det vil volde Dig temmelig Smerte for nogle Øieblikke, men Du vil bære den som en Mand, det ved jeg."

„Ja", svarede Tony, „men vil De lade mig gaa saa snart det er gjort?"

„Det formaaede Du ikke at gjøre", svarede Mr. Ross smilende. „Der vil medgaa nogle Uger, inden Du er frisk nok til at kunne gaa; men Du skal faa det meget godt her, det lover jeg Dig."

„O! men jeg maa gaa!“ raabte Tony og reiste sig op, men faldt strax tilbage med et Smertesskrig. „Tænk Dolly og Mr. Oliver, de vil tænke, at jeg har løbet bort igjen, og jeg forsøgte alt hvad jeg kunde at komme tilbage til dem. Hun vilde holde paa at se efter mig og blive saa urolig. O, Dolly! Dolly!“

Den Tone, hvori han talte, aandede saa megen Sorg, at Smilet svandt fra Mr. Roses's Ansigt; han lagde sin Haand paa Tonys, og svarede meget alvorligt:

„Hvis Du vil sige mig, hvor de bo, vil jeg strax gaa for at lade dem vide, hvad der er hændt Dig; og de skulle komme og besøge Dig imorgen, hvis Du er frisk nok til at modtage dem.“

Tony opgav ham meget nøiagtigt, hvor han skulde finde gamle Olivers Butik, og med en Taalmodighed og Kraft, der var eiendommelig for de fleste smaa Patienter i dette Hospital, underkastede han sig den Smerte, som det var nødvendigt at udholde.

Det var Søndag Eftermiddag, da gamle Oliver og Dolly gik til Børnenes Hospital og spurgte efter Tony. Der var noget ved den gamle Mands alderstegne Udseende og den lille Piges søde Ansigt som strax gjorde et gunstigt Indtryk, selv paa et

Sted, hvor Enhver blev modtaget med Venlighed. En Sygevogterske, der mødte dem, da de langsomt stege opad den brede Trappe, vendte tilbage med dem, tog Dolly ved Haanden, og førte dem op til det Værelse, hvor de skulde finde Tony. Der vare mange Vinduer, og Solskinnet, der aldrig straalede ind i deres eget Hjem, oplyste venligt Værelset. Alle Senge vare bedækkede med hvide Tæpper, og de fleste af de smaa Patienter, der havde sovet den foregaaende Aften, vare nu vaagne og sadde oppe i Sengen med smaa Borde foran sig, hvilke de kunde trække op og ned langs Siderne af deres Senge som de selv ønskede. Man saa intet Tegn til Medicin, og overhovedet intet, som gjorde et pinligt Indtryk, med Undtagelse af Børnenes egne blege smaa Ansigter. Men Oliver og Dolly havde kun Øie for Tony og skyndte sig op til den Krog, hvor han laa. Hans Ansigt var meget blegt, hans Øine lukkede, og Læberne sammenpressede, som om han endnu led Smerte. Men ved den svage og næsten frygtsomme Berørelse af Dollys Fingre, aabnedes hurtigt hans Øine, og hvor forandret blev da ikke hans Ansigt! Det saa ud som om alt det Solskin, Værelset indeholdt, havde trængt sig sammen paa det, og hans Stemme bævede af Glæde.

„Dolly behøver ikke at sørge over Tony denne Gang", sagde han.

„Men Dolly vil sørge til Tony bliver frisk igjen", svarede hun og slog begge sine smaa Arme omkring ham.

„Nei, nei!" sagde gamle Oliver; „Dolly vil være en snil Pige og hjælpe Bedstefader at passe Butiken indtil Tony kommer hjem igjen."

Dette Løfte om Forfremmelse syntes nogenlunde tilfredsstillende for Dolly, og hun sad stille paa Olivers Knæ ved Siden af Tonys Seng, hvor hans Blik med Tilfredshed og Glæde kunde hvile paa dem begge, skjønt Sygevogterfken ikke vilde tillade megen Tale. Da de gik bort, førte hun dem igjennem Pigernes Værelser i Etagen nedenunder; thi Pigernes Logi var rigeligere udstyret end Gutternes. Disse Værelser vare meget høie, med Vinduer, der naaede lige til Loftet og med store Marmorplader over Ildstedet; thi i tidligere Dage, fortalte Sygevogterfken dem, havde dette Hus tilhørt en fornem Herre, som havde holdt store Selskaber og Baller; men der havde aldrig været et saadant Selskab eller Forsamling, som det nu rummede.

Gamle Oliver vandrede ned imellem Sengeraderne med sin lille Skat, der klyngede sig undseligt op til ham; han smilte kjærligt til alle de smaa An-

sigter, der vendte sig for at se paa dem. Nogle af Børnene gjengjældte hans Smil og nikkede venligt til Dolly, samt løftede deres Dukker op, for at hun skulde se dem, og bade hende lytte til de smukke Melodier, deres Spilledaaser kunde frembringe. Men andre laa stille paa sine Hovedpuder, halvt isøvn, medens deilige Billeder hængte over deres svage Hoveder, — Billeder af Christus, der bærer et Lam i sine Arme; og atter af Christus med et lidet Barn paa sit Knæ; og atter af Christus, tagende den unge Pige ved Haanden, som syntes død, men hvis Øre hørte Hans Stemme, som sagde: „Staa op!" og hun kom tillive igjen i sin Faders og Moders Hus. Taarerne kom den gamle Mand i Øinene, og hans hvide Hoved rystede stærkt, inden han havde seet alt og skjænket hvert Barn et af sine kjærlige Blikke.

„Jeg undres hvad Herren vilde have sagt", udbrød han, „hvis der havde været et saadant Sted som dette i hans Dage! Han vilde have kommet her meget ofte. Han kommer ogsaa virkelig, det ved jeg, og vandrer her frem og tilbage om Nætterne, naar de Smaa sove eller maaske blive holdte vaagne af Smerte, og Han velsigner dem alle. Ja, Gud velsigne dem! Gud velsigne de smaa Børn, og de gode Mennesker, der oprette et Sted som dette. Gud velsigne dem alle!"

Han følte Ulyst til at gaa derfra; men hans Tid var ude, og man tiltrængte Sygevogterskens Hjælp. Hun kyssede Dolly, førend hun gik, gav hende en Kjær i Haanden, og fortalte Oliver, at Huset var aabent hver Søndag Eftermiddag for Børnenes Venner, hvis han ønskede at komme igjen. Derpaa gik de hjem med smaa og langsomme Skridt, og hele Søndagsaften forløb med Samtale om det deilige Sted, de havde seet, og hvor lykkelig Tony vilde være paa Børnenes Hospital.

Fjortende Kapitel.

Tonys fremtidige Udsigter.

Gamle Oliver og Dolly gjorde mange Besøg hos Tony, medens han var paa Hospitalet. Hver Søndag Eftermiddag gik de derhen, og dets store Dør, brede Trappe og solvarme Værelser bleve dem snart ligesaa velbekjendte som deres egen triste lille Bolig. Tony helbrededes hurtigt; dog forløb der nogle Uger, inden Doktoren erklærede ham stærk nok til at gaa ud og taale Strabadser. Eftersom han blev bedre, lærte han mange Ting, der gjorde ham baade klogere og stærkere, indtil Tiden kom at han skulde gaa derfra.

Dagen før han forlod Hospitalet, kom hans Ven, Mr. Ross, der ofte havde besøgt ham, for sidste Gang derind, og fandt ham i Værelset, hvor de smaa Patienter, der næsten vare helbredede, legte tilsammen. Nogle af dem legte Selskab og havde

et lidet Bordstel af Trætallerkener og Fade, hvorpaa var anbragt Smaastykker af Appelsinskal og Kjær; men Tony sad stille og alvorlig og saa til i nogen Afstand. Han havde aldrig lært at lege.

„Antony!" sagde Mr. Ross, — han var den eneste, der nogensinde kaldte ham ved det Navn, og det syntes at gjøre ham lidt mandigere — „hvad agter Du at gjøre, naar Du imorgen forlader Hospitalet?"

„Jeg formoder jeg maa gaa tilbage til min Tværsti", svarede Tony og saa meget alvorlig ud.

„Nei, jeg tænker jeg kan gjøre noget bedre for Dig end det", sagde hans Ven. „Jeg har en Søster, som bor ude paa Landet, omtrent syv Mile fra London; hun behøver en Gut til at hjælpe Gartneren og løbe Husets Ærinder. Hun har lovet at skaffe Dig et Hjem, og Klæder, og holde Dig i Skole i to Aar, indtil Du er bleven tolv Aar gammel — vi antage, Du maa være omtrent ti nu; og efter den Tid skal Du faa fast Løn."

Tony lyttede med voldsomt bankende Hjerte og en sammensnørende Fornemmelse i sin Hals, der hindrede ham fra straks at svare, da Mr. Ross havde udtalt. Hvilket herligt Liv det vilde være for ham! Men saa var her gamle Oliver og Dolly at tage i Betragtning.

„Det vilde netop være Tingen for mig", sagde han tilsidst, „og jeg vilde forsøge at gjøre mit bedste for at hjælpe til i Haven; men jeg kunde aldrig forlade Mr. Oliver og den lille Pige; hun vilde sørge sig fordærvet, og han er bleven saa glemsom, at Alting løber rundt i hans Hoved. Tænk bare! om Morgenen kan de narre paa ham alle de Aviser, de have formange af. Undertiden er det blot „Star", og undertiden er det blot „Standard;" og de, der kjøbe den ene, vil ikke have den anden; jeg ved rigtignok ikke hvorfor. Men, ser De, naar jeg henter dem, saa siger jeg femogtyve af denne og tretten af den, og jeg tæller dem over nøiagtigt nok, kan De tro; skjønt jeg slet ikke kunde læse førend jeg kom her, saa kunde jeg snart sige hvilken var hvilken. Saa tænker han enkelte Morgener slet ikke paa at Butiken maa aabnes, og andre Morgener aabner han den Klokken fire eller fem, netop som han vaagner. Nei, jeg maa blive og hjælpe dem lidt; men ligemegen Tak skal de have, Herre!"

Han havde talt med saa megen Alvor og Tænksomhed, at det gik Mr. Roſs til Hjertet; men han gav ham endnu et Spørgsmaal, inden han kunde opgive sin gode Plan for Gutten.

„Hvad har han gjort for Dig, Antony? Er han noget beslægtet med Dig?"

„Nei, nei!“ svarede Tony, og hans Øine straalede. „Jeg har ikke nogen Slægtning i hele den vide Verden; men han tog mig ind til sig af Kjærlighed og lod mig sove mageligt under Disken istedetfor paa Gaden. Jeg elsker ham og Dolly, det gjør jeg. Jeg vil forblive hos dem saalænge jeg lever, om jeg end skal feie en Tværsti til jeg bliver saa gammel og graa som han er selv. Desuden hører jeg ham ofte lægge ind et godt Ord for mig hos sin Herre, og jeg formoder ingen anden vilde gjøre det.“

„Hvilken Herre?“ spurgte Mr. Ross.

„Han“, svarede Tony, idet han pegede paa et Billede af Frelseren, der velsigner smaa Børn, „han taler altid til Ham som om han kunde se Ham, og fortæller Ham alting. Nei det vil være bedre for mig at forblive hos ham og Dolly og holde paa med at feie min Tværsti, end at reise bort fra dem og faa Klæder, Hus og Skolegang for Intet.“

„Jeg tror det vil“, sagde Mr. Ross, „saa Du maa vedblive som Du er begyndt, Antony, indtil jeg kan opdrive noget bedre for Dig end en Tværsti. Du ser meget godt ud, min Gut! Det er en vakker, varm Klædning Du bærer, noget ganske andet end de Pjalter Du havde paa, da Du kom herind.“

Det var en Matrosdragt, som var sendt til Hospitalet fra en Moder, hvis Søn var bleven hendes berøvet, tiltrods for al den Omhu hun bar for ham. Den var gjort af grovt, tykt, blaat Klæde og passede Tony godt. Han havde voxet betydeligt under Sygdommen, og hans Ansigt var blevet finere og blegere; ogsaa hans Haar tog sig bedre ud; det laa ikke længere omkring i en forvirret Masse, men var afklippet til en passende Længde og delt nedad paa den ene Side. Han rødmede af Glæde, da Mr. Rose saa bifaldende paa ham.

„De har laant mig den, indtil jeg gaar herfra", sagde han i en lidt vemodig Tone, „jeg vilde bare ønske, Dolly kunde have seet mig i den, og hendes Tante Charlotte. Mine egne Klæder vare altfor lasede til at have paa, saalænge jeg var her."

„Man har givet Dig dem, Antony", svarede Mr. Rose, „Du skal have disse Klæder paa imorgen, naar Du gaar hjem."

Det syntes formeget for Tony til at han kunde tro det, uagtet Sygevogterske, som sad der ved sit Haandarbeide, sagde ham, at det var ganske sandt. Han var uendelig lykkelig hele den øvrige Del af Dagen, stod ofte opreist og strakte sin Hals for at faa et tilfredsstillende Syn af sin egen Ryg, og strøg Hænderne nedad de blaa Benklæder med en

næsten kjælende Berørelse. De skulde alle faa se ham i denne Dragt; gamle Oliver, Dolly og Tante Charlotte. Nu kunde der ikke være Spørgsmaal om, hvorvidt han var pen nok til at gaa en Spadsertur med Dolly; han vilde være godt nok klædt for at kunne opvarte en Prinsesse. Dette var en herlig Erstatning for de gamle Støvler han tabte den Aften, han brækkede sin Fod, — et Tab, som han ofte i sit stille Sind havde beklaget. Sygevogterfken fortalte ham, at hun var ifærd med at lappe hans gamle Klæder og sy ham en Hue, som han kunde bære i sin Arbeidstid paa Tværstien, da hans nye Ting vare alt for gode dertil; og Tony følte sig saa rig som om en stor Formue var tilfaldet ham.

Det var en stor Glæde at gaa hjem igjen. Dolly var fra først af lidt undselig for den nye Tony, der var saa forskjellig fra den stakkels pjaltede, vild udseende Tony; men en meget kort Tid var tilstrækkelig til at gjøre hende fortrolig med den smukke blaa Dragt og de gule Ankerknapper. Han fandt sin Soveplads under Disken smukt betrukket med Papir for at holde Trækken ude; og istedetfor Papirstrimlerne laa der en liden Straa-Matras, som Tante Charlotte havde syet ham. Det var endog behageligere at være her end paa Hospitalet.

Men det holdt haardt for Tony at gaa tilbage til sin Tværsti om Morgenen. Han vidste ikke hvad der var ivejen, men han følte sig saa doven og kjed. Hans gamle Klæder forekom ham virkelig saa forfærdeligt pjaltede, at han neppe kunde taale at føle dem omkring sig; og naar nogen Forbigaaende betragtede ham, saa rødmede han af Undseelse. Heller ikke var han saa heldig som han syntes at have været før hans Uheld hændte, eller som han syntes han burde være; thi Gaderne vare blevne renere nu i det tørre Veir, og meget faa ansaa det nødvendigt at give ham Penge for hans næsten overflødige Arbeide. Det værste af Alt var, at den kloge Hund Tom fandt ham og ofte kom for at besøge ham; undertiden spottede han ham, fordi han kunde være saa feig og ussel, at han var tilfreds med saadant simpelt Arbeide, og undertiden pralede han af de store Ting, han selv kunde udføre, og de fine Klæder, han kunde anskaffe sig. Det faldt visselig meget tungt for Tony efter de lange Ferier paa Hospitalet, hvor han havde nydt ligesaa megen Opvartning og Pleie som en rig Mands Søn.

Men om Aftenen, naar Tony kom hjem, vendte Tilfredsheden tilbage. Gamle Oliver begyndte at lære ham at læse og skrive, og han gjorde meget hurtigere Fremskridt end Dolly, der begyndte paa

samme Tid, men var tilbøielig til kun at betragte det som et andet Slags Leg, som hun snarere blev kjed af, end af at lege Skjul. Der var ingen som kunde iretteſætte hende eller bringe hende til at forſtaa at det var et virkeligt, alvorligt Arbeide; hverken gamle Oliver eller Tony kunde ſe nogen Feil hos deres Skat. Nu og da ankom der Breve fra Moderen, fulde af bekymrede Spørgsmaal og kjærlige Hilſener til Dolly, at hun maatte være ſnil Pige indtil Mama kom tilbage, men uden at nævne et Ord om, naar de kunde haabe at komme tilbage til England. I et af disſe Breve fik Dolly Hilſen, at hun havde faaet en liden Søſter derude i Indien, ſom var netop ligeſom Dolly ſelv havde været, da hun var liden; men hverken Oliver eller Tony kunde rigtig tro det. Der havde aldrig været et ſaadant Barn ſom Dolly, og heller ikke kunde der nogenſinde komme hendes Mage.

Femtende Kapitel.

En visnende Knop.

Der forløb nok en Sommer med lange, hede Dage, da Solen syntes at staa stille paa Himmelen og sende sine mest trykkende Straaler ned i de tætteste og mest befolkede Gader. Ude i Parkerne og i de mere fritliggende bredere Gader, hvor den friske Vind kunde fare henover om Morgenen, og hvor Aftenen bragte kjøligere Luft, var Veiret meget behageligt; og Folk, der kunde iføre sig lette Sommerdragter, fandt det herligt. Men inde iblandt de tætbyggede og overfyldte Huse, hvor tusinder af Mennesker atter og atter indaandede den samme hede og stillestaaende Luft, syntes det som om de svagere iblandt dem maatte bukke under i denne kvælende Hede. Gamle Oliver led meget, men talte intet derom; ofte forglemte han vel ogsaa Aarsagen til sin Afkræftelse og Svaghed. Nu vidste han aldrig

hvad Dag det var i Ugen eller hvad Maaned i Aaret. Hvis nogen midt i Hundedagene havde sagt ham, at det endnu var April, saa vilde han kun venligt have svaret, at det var varmt Veir for den Tid af Aaret.

Men i alt, hvad der angik gamle Dage, var hans Hukommelse god nok; han kunde fortælle lange Historier fra sin Barndom, og beskrive Klipperne i sin Fødeegn paa en Maade der fyldte Tonys Hjerte med Længsel efter Landet med dets Kornmarker, Enge og Hække, som han aldrig havde seet. Han erindrede ogsaa sin Bibel, og kunde gjentage det ene Kapitel efter det andet, der skildrede hans Herres Liv, naar de saaledes sadde tilsammen i Tusmørket, der stadigt herskede i deres Værelse, thi nu i Sommertiden fandt han det ikke ret at lade Gasen brænde.

Tonys Tværsti havde ganske slaaet ham feil, thi i det tørre Veir havde Ingen Brug for den; men i denne Forlegenhed kom Mr. Ross ham tilhjælp og skaffede ham et Sted, hvor man kun tiltrængte ham fra Klokken otte om Morgenen til syv om Aftenen for at gaa Ærinder; saaledes kunde han fremdeles aabne Olivers Butik og hente de rette Aviser, førend han gik ud, og tillukke Lemmerne om Aftenen, naar han kom tilbage. At blive be-

troet Ærinder var et godt Skridt fremad, og Tony var meget tilfreds. Nu sprang han aldrig omkring barfødded og med bart Hoved, som han havde gjort for et Aar siden; og han havde gjort saa gode Fremskridt i Læsning og Skrivning, at han allerede kunde udfinde Addressen paa de Pakker, han skulde aflevere, naar man engang havde oplæst dem for ham. Det tørre Veir og de rene Gader mishagede ham ikke længer nu, som de havde gjort, medens hans Fortjeneste var afhængig af Tværstien; tvertimod frydede han sig i Solskinnet og alle de fintklædte Folk, han mødte, thi han kunde holde sit Hoved opreist iblandt dem, og gik ikke længer omkring i Rendestenene for at opsøge Stykker af Appelsinskal. Tvertimod sparkede han dem ned i Rendestenene ved Tanken om sin egen ulykkelige Hændelse, der forresten havde havt saameget godt ifølge med sig.

Imidlertid var der Ingen, som saa den langsomme og sørgelige Forandring, der sneg sig over Dolly; den foregik saa langsomt, at maaske blot en Moders Øie fra først af kunde have bemærket den. Paa den første Dag i hver Maaned, som Oliver fik vide ved Tidsskrifternes Ankomst, maalte han hvormeget hans lille Skat havde voxet, ved at stille hende imod Dørposten og tegne en tyk

Blyantstreg over hendes Hoved. Han betragtede ofte disse Mærker, og smilte efterhvert som hans lille Pige blev høiere; men det var virkelig intet Under at hans omtaagede Blik, hvor kjærligt det end var, aldrig opdagede, hvorledes Rosenfarven hendøde paa hendes Kinder, ligesaa langsomt som Aftenrøden svinder i Vesten efter Solnedgang, heller ikke, hvorledes Glandsen i hendes blaa Øine blev svagere og svagere, indtil de kun formaaede at se meget mat paa ham under de sænkede Øienlaag. Huset var altfor mørkt til at nogen kunde se klart derinde; det fulde, stærke, friske Sollys kunde aldrig trænge ind der, og Dag efter Dag blev Dolly mere lig hine Planter, der voxe paa skyggefulde Steder, og som leve og skyde op, men kun frembringe blege, sygelige Blade og svage Knopper. En for en og lidt efter lidt svandt alle hendes kvikke Bevægelser; hun tabte snart en, snart en anden af dem paa den stille Vei hun havde betraadt, ligesom smaa Børn lade de Blomster, de have plukket i Engen, falde sig af Hænderne paa Veien hjemad. Og dog elskede og skattede gamle Oliver hende stadigt som den kjæreste af alle Skatte, kun sin Herre undtagen, hvem han elskede over Alt; men han opdagede aldrig, at der var foregaaet nogen Forandring hos hende. Dolly antog et meget stille Væsen og kunde sidde

timevis med sin Arm omkring Beppo, og med sit søde, taalmodige lille Ansigt, der nu var blevet blegt og magert, vendt imod den blussende Ild, medens Oliver slæbte sig besværligt omkring i Huset, forglemte mange Ting, men var altid rede med et Smil og et kjærligt Ord for sin lille Datterdatter.

Ligesom Oliver var for gammel til at føle nogen Uro over Dolly, saaledes var Tony for ung til at kjende noget synderligt til Sygdom og Død. Desuden, naar han om Aftenen kom hjem efter Dagens Arbeide, og havde utallige Historier at fortælle om hvad han havde oplevet, seet og hørt, blev Dolly altid livligere og havde en feberagtig Farve i sit Ansigt og straalende Glands i sine Øine. Han syntes at bringe Liv og Styrke med sig, og hun glædede sig ved at sidde paa hans Knæ, der ikke blev saa træt og stivt som hendes Bedstefaders.

Hvorledes skulde Tony opdage, at der var noget paafærde med hende? Hun klagede aldrig over nogen Smerte, og han glædede sig ved at hun var rolig og stille, medens han var beskjæftiget med Lektierne.

Men da Sommeren var forbi, og efter at den fugtige, varme Novembertaage var ophørt, indtraadte en skarp gjennemtrængende Frost ved Juletid, — en Frost, der ikke besad noget af den Skjønhed, som det

hvide Rim og den klare blaa Himmel frembringer, men hængte over Staden ligesom et Ligklæde og trængte frem til ethvert Arnested med sin iskolde Aande; det var kun de sunde og stærke, de velklædte og velnærede, som tappert kunde staa imod den, medens de svage, syge og fattige gyste tilbage for den og bleve aldeles gjennemisnede. — Da segnede Dolly og svandt fuldstændigt hen. Selv gamle Olivers døve Øre begyndte at høre en liden Hoste, der syntes at gjenlyde fra en Grav, som ikke var meget fjærn; og da han stillede sin lille Skat imellem sine Knæ og satte sine Briller paa for at skue ind i hendes Ansigt, der for ham var det kjæreste lille Ansigt i Verden, kunde selv hans Øine opdage noget af det udtærede Præg, det havde faaet, efterat Sommeren var forløben. Den gamle Mand blev bekymret for hende, og dog vidste han neppe, hvad han skulde gjøre. Han kjøbte Brystsukker for at mildne hendes Hoste, og tænkte undertiden, at han maatte raadspørge en eller anden om en Doktor til hende; men hans bedragerske Hukommelse lod ligesaa ofte denne Tanke gaa ham af Minde. Han agtede at raadspørge sin Søster, naar hun kom at besøge ham; men Tante Charlotte var selv meget syg af Gigt og kunde ikke komme.

Sextende Kapitel.

En meget mørk Skygge.

Juleugen var forbi, og det nye Aar indtraadte med Kulde og Fugtighed, men Tony var vel beskyttet mod Veiret og syntes godt om den kolde Luft, der gjorde det saa meget behageligere for ham at springe saa hurtigt han kunde fra Sted til Sted, for at aflevere sine Pakker. Da den Dag kom, paa hvilken man pleiede at give Foræringer, og som var en halv Helligdag for ham, vendte han tilbage til Olivers Hus ved Middagstid og medbragte tre smaa Kjødposteier, som han havde anseet sig rig nok til at kjøbe til Ære for Dagen. Han havde længe besluttet at tage sig en Eftermiddags Ferie for at kunne gaa en lang Spadsertur med Oliver og Dolly igjennem Gaderne; og nu, da Timen virkelig var kommen, følte han sig overmaade lykkelig og glad, og trodsede Vinden, der kjæmpede med ham paa alle

Hjørner. Dolly maa blive godt indpakket, sagde han med sig selv, og gamle Oliver maa iføre sig sin store graa Frakke med Perlemoders Knapper; denne havde han bragt med fra Landet for fyrretyve Aar siden, og den kunde fremdeles tjene til at holde Kulden ude. Han kom springende nedad Strædet, plyfstrede muntert medens han gik igjennem Butiken, og gav sig ikke den Møie at løfte Klappen paa Disken, men gjorde et lystigt Hop, og stod medet indenfor Kjøkkendøren.

Men der fandt han gamle Oliver siddende tætved Ilden med Dolly paa sit Skjød og hendes lille Hoved hvilende paa Bryfstet, medens Taarerne langsomt trillede nedad hans furede Kinder og vædede hendes lokkede Haar. Beppo stod ved hans Fødder og slikkede Dollys lille Haand, der hængte magtesløs ved hendes Side. Hendes Øine vare lukkede og Ansigtet dødblegt; men da Tony i sin Forfærdelse udstødte et lydeligt Skrig og kastede sig paa Knæ foran hende, aabnedes hendes matte Øine, og hun udstrakte sin kolde, spæde Haand og klappede hans Kind.

„Dolly er meget syg, Tony", mumlede hun, „stakkels Dolly er meget syg."

„Jeg ved ikke hvad der feiler min lille Skat", sagde den gamle Mand med sagte og skjælvende

Stemme; „hun faldt pludselig om, og jeg troede hun var død, Tony; men nu er hun kommen til sig selv igjen. Er ikke min lille Skat bedre nu?“

„Jo, Bedstefader, jo; Dolly er bedre“, svarede hun svagt.

„Lad mig holde hende, Herre“, sagde Tony, og hans Hjerte bankede stærkt; „jeg kan maaske holde hende fastere og bekvemmere end De. De maa være træt og gjør bedst i at faa Dem lidt Middagsmad. Skal Tony passe Dig nu, Dolly?“

Den lille Pige løftede sine Arme op til ham, og Tony tog hende blidt paa sit Skjød, satte sig ned paa den gamle Krak i Krogen, og søgte at bringe hende i en god hvilende Stilling. Dolly lukkede atter sine Øine, og han bemærkede snart, at hun var faldet i en let Søvn. Imidlertid sneg gamle Oliver sig omkring med lydløse Fjed, medens han nu og da i en underlig alvorsfuld og indtrængende Tone halvhøit udraabte: „Herre! kjære Herre!“

En Stund efter kom den gamle Mand og bøiede sig ned over dem begge, greb Dollys lille Arm og betragtede den med en bekymret Hovedrysten.

„Hun er meget mager, Tony; se paa denne lille Arm“, sagde han, „den svinder bort! svinder bort! Jeg har seet alle mine Smaa svinde hen, undtagen

min stakkels Susanne. Kunde der ikke gjøres noget for at redde hende?"

„Jo!" svarede Tony med en tydelig Hvisken, i det han sluttede Dolly tættere ind til sig. „jo! paa Hospitalet kunde de snart helbrede hende. Tænk! der vare Smaa, som vare langt værre end hun, og blev sendt friske hjem. Lad os bringe hende derhen saa snart hun vaagner, saa bliver hun strax frisk, det lover jeg. Doktoren kjender mig og jeg vil tale vel for hende med Mr. Ross. Tag nu lidt Middagsmad for at sætte Mod i Dem, saa gaa vi afsted, saasnart hun vaagner."

Gamle Oliver følte sig en Smule trøstet, gik at anrette sin og Tonys Middagsmad, og satte en Kjødpostei ind i Ovnen for at faa Dolly til at spise noget, naar hun vaagnede. Men hun laa i en tung Søvn den hele Eftermiddag, indtil det var næsten mørkt udenfor, og man holdt netop paa at tænde Lamperne, da hun vaagnede op i en urolig og feberagtig Tilstand.

„Har Dolly Lyst til at gaa til det pene Sted, hvor Smaapigerne havde Musik og Dukker?" spurgte Tony med en bævende Stemme, der var nær ved at bryde ud i Hulken; „der, hvor Tony blev frisk igjen, og de gave ham hans nye Klæder? Alle ville være saa snille mod vor stakkels lille Dolly,

og hun vil komme tilbage igjen frisk og stærk, ligesom Tony."

„Ja, ja!" raabte Dolly ivrigt og reiste sig op i hans Arme; „det er et pent Sted, Solen skinner derinde og Dolly vil gjerne gaa derhen. Men Dolly maa endelig komme tilbage til Bedstefader."

Der forløb endnu en Stund, inden de vare ganske færdige til at begive sig afsted, skjønt Dolly lod sig hverken lokke til at spise Kjødpostei eller noget andet. Gamle Oliver maatte iføre sig sin graa Overfrakke, og det syge Barn blev paa bedste Maade beskyttet imod den gjennemtrængende Vind. Efterat de havde iført hende alle hendes egne varme Klæder, sluttede Tony sin egen tykke blaa Jakke omkring hende og løftede hende meget ømt paa sine Arme, og saaledes begave de sig afsted, ledsagede af Beppo.

Det var nu blevet Aften, men Gaderne vare godt oplyste fra Butikvinduerne, og Masser af Folk vandrede frem og tilbage; thi det var Foræringsdag, og hele den lavere Klasse blandt Indvaanerne havde Fridag. Men gamle Oliver hverken saa eller hørte Folkevrimmelen. Han vandrede ved Tonys Side med svage, vaklende Skridt, døv og blind, men hele Tiden hviskende med bævende Læber til En, som ingen anden kunde se eller høre. Et Par Gange saa Tony et Smil glide hen over hans An-

sigt, og han nikkede paa Hovedet og løftede Haanden ligesom En, der giver sit Samtykke til, hvad man siger ham. Saaledes gik de igjennem de travle Gader, indtil de naaede de roligere, hvor der hverken vare Butiker eller mange Forbigaaende, og her fandt de det Hjem, hvor de agtede at efterlade deres Skat for en Tid.

Syttende Kapitel.

Ikke Rum til Dolly.

Gamle Oliver ringede meget forsigtigt paa Klokken, thi Dolly syntes at være falden i Søvn igjen og laa ganske stille i Tonys Arme, som begyndte at blive stive og næsten livløse af Kulden. Døren blev aabnet af en Portner, der var dem begge fremmed, thi han var blot kommen derind for Dagen, da den sædvanlige Portner havde Frihed. Gamle Oliver gik frem og pegede paa sit lille Barnebarn, der laa i Tonys Arme, medens han tiltalte Portneren med en meget skjælvende Stemme.

„Vi har bragt vor lille Pige, som er meget syg", sagde han, „men hun vil snart blive frisk igjen her, det ved jeg. Jeg skulde ønske at tale med Doktoren om hende.

„Her er ganske fuldt", svarede Portneren, idet han stillede sig midt i Døren.

„Fuldt?“ gjentog gamle Oliver i en spørgende Tone.

„Ja, alle vore Senge er fulde“, svarede han, „propfulde. Der er slet ikke mere Rum. Vi sendte to eller tre bort imorges, da de kom til rette Tid. Dette er ikke den rette Tid at bringe noget Barn her.“

„Men min lille Skat er meget syg“, vedblev gamle Oliver; „dette er det rette Sted, er det ikke? Det Sted, hvor syge smaa Børn bliver pleiet?

„Det er rigtigt nok“, sagde Portneren, men her er overfyldt, som jeg siger Dem. Vi kunde ikke tage imod en eneste mere, om det gjaldt aldrig saa meget. Men De kan komme herind og sidde et Øieblik, medens jeg henter en af Damerne.“

Gamle Oliver og Tony gik indenfor og satte sig paa en Bænk. Der var den brede Trappe med de lave Trin, som Dollys smaa Fødder saa let havde besteget, og den førte op til de varme, behagelige Sovekamre, hvor smaa Børn allerede holdt paa at slumre ind, næsten smertefri, paa deres hyggelige Leie. Tony kunde ikke tro, at der ikke var Plads for deres Skat, der havde været saa villig til at gaa til det Sted, hun saa godt kjendte; dog brød der et Suk fra hans Hjerte, som forstyrrede Dollys Søvn, thi hun jamrede sig et Par Gange, og be-

vægede sig uroligt i hans Arme. Den gamle Mand støttede sine Hænder paa sin Stok og hvilede sit tunge Hoved derpaa, indtil de hørte lette Fodtrin og saa en Dame komme nedad Trapperne.

„Jeg tænker der maa være en Feiltagelse her, Frue", sagde Oliver, idet hans aandsfraværende Blik vandrede omkring i den store Forhal; „dette er Hospitalet for syge Børn, tror jeg, og jeg har bragt mit lille Barnebarn hertil, som er meget syg, og dog siger Manden ved Døren, at der er ikke Plads for hende. Jeg formoder det er en Feiltagelse."

„Nei", sagde Damen; „det gjør mig ondt at sige, at det ikke er nogen Feiltagelse. Her er ganske fuldt; vi have ikke Rum til en eneste mere. Vi have virkelig endog været nødte til at sende Patienter bort tidligere idag. Fra hvem er Deres Anbefaling?"

„Jeg vidste ikke, De behøvede nogen Anbefaling", svarede gamle Oliver meget sørgmodigt; „hun er meget syg, og De kunde helbrede hende og pleie hende bedre end Tony og jeg, og jeg tænkte, det var nok. Jeg tænkte aldrig paa at faa nogen Anbefaling, og jeg ved ikke, hvorledes jeg kunde skaffe den."

„Mr. Ross vilde give os den", sagde Tony ivrigt.

„Og selv da", svarede Damen, „kunde vi ikke modtage hende førend nogle af Sengene ere ledige."

„De kjender ikke mig", afbrød Tony hende ivrigt; „men Mr. Roſs bragte mig herhen for et Aar siden, og de helbredede mig og gjorde mig stærkere end nogensinde. De vare saa overmaade snille mod mig, at jeg kunde ikke tænke paa andet end at bringe vor lille Pige til dem. Jeg er vis paa, de vilde modtage hende, hvis de bare vidste det var hende. Sig bare De, at det er Tony og Dolly, som de alle vare saa glade i, saa sender de hende ikke bort, det er jeg vis paa."

„Jeg ønsker vi kunde modtage hende", sagde Damen med Taarer i Øinene; „men det er umuligt. Vi vilde blive nødte til at sende et andet Barn bort og det kunde vi ikke gjøre iaften. Det er bedst De bringer hende hid igjen imorgentidlig, saa ville vi se, om nogen er vel nok til at afstaa hende sin Plads. Lad mig se det stakkels Barn."

Hun løftede Kraven paa Tonys blaa Jakke, der bedækkede Dollys Ansigt, og betragtede det medlidende. Det var ganske blegt nu, udtæret og udmagret, og de store blaa Øine straalede alt for stærkt. Hun udstrakte sine Arme mod Damen og anstrængte sig for at smile.

„Læg Dolly i en pen Seng", mumlede hun, „hvor Solen skinner, saa bliver hun snart frisk og kan gaa hjem igjen til Bedstefader."

„Hvad kan jeg gjøre?" udbrød Damen, idet Taarerne strømmede nedad hendes Kinder. „Huset er ganske fuldt, og vi kan ikke tage imod flere, ikke en. Bring hende her hen imorgentidlig, saa skal vi se, hvad vi kan gjøre."

„Hvormange Børn har De her?" spurgte gamle Oliver.

„Vi har kun fem og sytti Senge", svarede hun sukkende, og i en Vinter som denne ere de altid optagne.

„Kun fem og sytti!" gjentog den gamle Mand meget sørgmodig. „Kun fem og sytti, og der er hundreder og atter hundreder af smaa Børn syge i London! De ligge syge i saadanne Huse som mit, hvor der aldrig kommer en Solstraale. Er der intet andet Sted end dette, hvorhen vi kunde bringe vor lille Skat?"

„Der er to eller tre andre Hospitaler", svarede hun, „men de ere langt borte, og intet af dem saa stort som vort. De ere udentvivl fuld for Øieblikket. Jeg tror ikke der er mere end et hundrede og femti Senge i hele London til syge Børn."

„Saa er der ikke Rum til min Dolly?“ sagde han.

Damen rystede paa Hovedet uden at tale, thi hun holdt Lommetørklædet for Ansigtet.

„Ak“, raabte gamle Oliver i en klagende Tone, „jeg ved ikke hvad den kjære Herre vil sige om det.“

Han gjorde Tegn til Tony, at de skulde gaa hjem igjen, og Gutten reiste sig op med en tung Byrde paa sit Hjerte. Gamle Oliver satte Stokken bort, tog Dolly i sine Arme, og lagde hendes Hoved paa sit Bryst.

„Lad mig bære hende et lidet Stykke, Tony“, sagde han. „Hun er saa let som en Fjær, endog for stakkels gamle Bedstefader. Jeg vil saa gjerne bære min lille Skat et lidet Stykke hjemover.“

„Jeg skal sige Dem, hvad jeg kan gjøre“, sagde Damen, idet hun pakkede Dolly ind og kyssede hende, forinden hun tildækkede hendes Ansigt. „Hvis De vil sige mig, hvor De bor, saa vil jeg tale til Doktoren, saasnart han kommer — thi han er netop ude nu — og han vil maaske komme og se til hende. Han forstaar sig godt paa Børnesygdomme og er meget glad i Børn.“

„Mange Tak, mange Tak, gode Frue“, svarede Oliver, og følte sig lidt trøstet. Men da de vare komne udenfor, hvor den skarpe Vind blæste omkring

Ikke Rum til Dolly.

dem, og han kunde se det blide Skjær af Lyset i Vinduerne, indenfor hvilke andre smaa Børn laa trygt beskyttede og omhyggeligt pleiede, da sank atter hans Mod. Han vaklede nu og da under sin lette Byrde, men kunde ikke lade sig bevæge til at overgive sit lille Barn til Tony igjen. Disse Gader vare rolige, med smukke Huse paa begge Sider, og fra enkelte af disse lød Musik og Latter, idet de gik forbi; dog kunde Tony opfange de fleste Ord, som den gamle Mand talte.

„Kjære Herre", sagde han, „der er kun Rum til fem og sytti af disse smaa Lam, der lide og hentæres i alle de mørke Gader og Stræder, ligesom mit. Hvad kan dit Folk tænke paa? De have sine egne kjære smaa Børn, der undertiden ere syge, tiltrods for al deres Omhu; og de kan hente Doktoren og gjøre Alt, hvad der tiltrænges, uden at behøve at tænke paa, hvad det koster; men naar de blive friske igjen, saa tænke de aldrig paa de stakkels Smaa, der ere syge og døende, uden nogen til at hjælpe dem, saaledes som jeg bekymrer mig om denne Lille. O, Herre, Herre! lad min lille Skat leve! Dog, Du ved, hvad der er det Bedste, og Du vil gjøre, hvad der er det Bedste. Du elsker hende mere end jeg gjør; og se, Herre, hun er visselig meget syg."

Omsider naaede de hjem efter en tung og kummerfuld Vandring, og Dolly blev lagt ind paa gamle Olivers Seng. Hun var lys vaagen nu, saa meget rolig ud, og smilte sødt til dem begge, da de bøiede sig over hende. Tony stirrede dybt ind i hendes Øine, og mødte et Blik, der sendte en underlig Gysen igjennem hans Sjæl. Han sneg sig stille bort, krøb ind paa sit mørke Leie under Disken, hvor han kastede sig ned, og begravede sit Ansigt i Hovedpuden for at kvæle sin Hulken. Hvad skulde der hænde Dolly? Hvad kunde det være, som gjorde ham bange for atter at se ind i hendes taalmodige, rolige lille Ansigt?

Attende Kapitel.

Den gyldne Stad.

Tony laa der i Mørket, overvældet af sin usædvanlige Rædsel og Sorg, indtil han hørte gamle Olivers svage Stemme kalde ham ved Navn. Han skyndte sig ind og fandt ham fremdeles siddende ved Sengen, hvor Dolly laa. Han havde afført hende en Del af hendes Klæder, og taget hendes hvide Natkjole over de øvrige, at hun kunde ligge varmt den hele Nat, thi hendes smaa Hænder og Fødder føltes meget kolde. Ilden var slukket, medens de vare borte, og Kaminen saa meget mørk og uhyggelig ud. Værelset var i stor Uorden, netop saaledes som de havde forladt det, og Gasen, der flammede høit, kastede en ubarmhjertig Glands over det hele. Men Tony saa intet uden Dollys kjære Ansigt. Hun hvilede med det ene Kind paa Hovedpuden, hendes lokkede Haar laa vildt spredt, og hen-

des aabne Øine vare overtrukne med en underlig Hinde. Beppo havde trængt sig frem til hendes Side og stukket sit Hoved ind under hendes matte lille Haand, der nu og da forsøgte at klappe det. Gamle Oliver sad paa Sengekanten med Øinene fæstede paa hende, medens hans hele Legeme skjælvede stærkt. Tony kastede sig ned paa sine Knæ og slog sine Arme omkring Dolly, som vilde han redde hende fra den usynlige Magt, der truede med at tage hende bort fra dem.

„Græd ikke, Bedstefader", sagde hun sagte; „græd ikke mere end et Øieblik. Heller ikke Tony. Skal jeg dø nu, Bedstefader?"

„Ja, min lille Skat," sagde Oliver med klagende Stemme.

„Hvor skal jeg gaa hen?" spurgte Dolly meget svagt.

„Du skal gaa og se min Herre og Frelser", sagde han; „Han, som elsker smaa Børn og bærer dem i sine Arme, og lader dem aldrig blive bedrøvede eller syge eller dø mere."

„Bor Han paa et smukt Sted?" spurgte hun atter.

„Det er et skjønnere Sted end jeg kan beskrive", svarede gamle Oliver. „Den Herre Jesus giver dem Lys, der er klarere end Solen; alle Gaderne ere af

Guld, og der er mange smaa Børn der, som altid se deres Faders Ansigt."

„Dolly skal gaa derhen", sagde det lille Barn høitideligt.

Hun smilede for et Øieblik, holdt Beppos Øre imellem sine svage Fingre, og legede med det. Taarerne fordunklede Tonys Øine; dog kunde han se hendes kjære Ansigt klart igjennem dem. Hvad skulde han gjøre? Var der ingen til at hjælpe?

„Herre, Herre!" raabte han. „Hvis den Herre Jesus er her, saa kan Han redde hende. Bed Ham Herre."

Men gamle Oliver lagde ikke Mærke til ham. Han var lutter Øie og Øre for det Barn, der vandrede bort fra ham; han iagttog hende og lyttede ligesaa skarpt som i sine bedste og stærkeste Dage; men han var blind og døv for alt andet, der omgav ham. Tonys Stemme kunde ikke naa hans Øre.

„Vil Bedstefader komme der?" hviskede Dollys svage og bævende Stemme.

„Meget snart", svarede han, idet hans Ansigt overstraaledes af et Smil, der ogsaa bragte hende til smile, da hendes Øine opfangede Glandsen deraf. „Meget, meget snart, min lille Skat. Du vil være der for at møde mig, naar jeg kommer."

„Dolly vil vente paa Bedstefader", mumlede hun, med lange Pauser imellem Ordene, hvilke et for et syntes at gjenlyde i Tonys Øre; „og Dolly vil vente ved Døren til Tony kommer hjem; og hun vil sørge saa, hvis han aldrig kommer."

Tony følte, at hun bevægede sig uroligt under hans Arm og udstrakte sine smaa Lemmer paa Sengen som om hun var træt; hendes matte Øienlaag lukkedes langsomt, indtil de ganske skjulte hendes blaa Øine, og hun sukkede let, ligesom Børn pleie at sukke, naar de slumre ind, trætte efter deres Leg. Gamle Oliver lagde sin skjælvende Haand ømt paa hendes Hoved.

„Kjære Herre!" sagde han, „tag min lille Skat til Dig. Jeg overgiver hende til Dig."

Det forekom Tony som om han blev indhyllet i et tykt, uigjennemtrængeligt Mørke, og som om han sank dybt, dybt ned i en eller anden skrækkelig Afgrund, hvor han aldrig mere skulde se Dagens Lys. Men lidt efter lidt kom han til sig selv igjen, og fandt gamle Oliver hulkende med korte, tunge Aandedrag og vuggende sig frem og tilbage, medens Beppo slikkede Dollys Haand og gjøede paa samme Maade som den havde pleiet at gjø, naar den ønskede, hun skulde lege med den. Barnets smaa Ansigtstræk vare ganske ubevægelige, men der hvilede

et ærefrygtindgydende Smil over dem, som der aldrig forhen havde været, og Tony kunde ikke udholde at se derpaa. Han foldede hendes smaa Hænder forsigtigt over hendes Bryst, løftede Beppo stille bort, og trak Sengklæderne over hende saa at de skjulte hendes smilende Ansigt.

„Mester", raabte han, „er hun død?"

Gamle Oliver svarede kun med et dybt Vaandesuk, og Tony lagde sin Arm omkring ham og løftede ham op.

„Kom i Deres egen Stol, Mester", sagde han.

Han føiede sig efter Tony ligesom et Barn og satte sig i den Stol, hvor han saa ofte havde sidet og iagttaget Dolly, medens han røgede sin Pibe. Gutten satte Piben imellem hans Fingre; men han lod den falde i Gulvet hvor den gik itu. Tony vidste ikke, hvad han skulde gjøre eller hvor han skulde søge Hjælp.

„Herre Jesus!" sagde han; „dersom Du virkelig elsker den gamle Mand, saa gjør noget for ham; for jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre nu, da lille Dolly er død."

Han satte sig ned paa den gamle Krak og stirrede paa Oliver og det ubevægelige Legeme paa Sengen med en Følelse af Fortvivlelse i sit Hjerte. Han kunde neppe tro, at alt dette var Virkelighed;

det var jo ikke lang Tid — hvorvel det syntes lange Aar — siden han havde hoppet over Disken i sin Munterhed og Glæde. Men han havde ikke siddet der mange Minutter, førend han hørte en stærk Banken paa Butikdøren, og han sprang hurtigt for at spørge hvem det var.

„Antony", sagde en velbekjendt Stemme, „jeg er kommen med Doktoren for at se hvad vi kunne gjøre for den lille Pige."

I et Øieblik aabnede Tony Døren, og da Mr. Rose traadte ind, slyngede Gutten sine Arme omkring ham, skjulte sit Ansigt ved hans Bryst og hulkede høit.

„O, de er kommen for sent", sagde han, „De er kommen altfor sent! Dolly er død, og jeg er bange, den gamle Herre gaar ogsaa fra mig. De kunde ikke tage imod hende paa Hospitalet, og hun døde efter vi havde bragt hende hjem."

Doktoren og Mr. Rose gik ind i det indre Værelse, og Tony pegede taus paa Sengen, hvor Dolly laa. Ved Lyden af fremmede Stemmer reiste Oliver sig op, og støttet paa Tonys Skulder vaklede han hen til Sengen og trak Klæderne bort fra hendes kjære, smilende Ansigt.

„Jeg knurrer ikke", sagde han. „Min kjære Herre kan ikke gjøre noget, der er ukjærligt. Han

kommer snart og vil tale til mig og trøste mig; men netop for Øieblikket er jeg døv og blind endog for Ham. Jeg har ikke forglemt Ham, og Han har ikke forglemt mig; men der er saa mange Ting, som skulde gjøres, og jeg kan ikke samle, hvad det er."

„Overlad alt det til os", sagde Mr. Roſs, idet han førte ham tilbage til hans Stol. „Men har De ingen Nabo, hos hvem De kan tilbringe Natten? De er en gammel Mand og maa ikke tabe Deres Natteſøvn."

„Nei", svarede han og ryſtede paa Hovedet. „Jeg vil heller blive her i mit eget Hjem, om jeg end havde hundrede andre Steder at gaa til. Jeg er ikke bange for min lille Skat, — nei, nei! Naar Alting er gjort som bør gjøres, saa vil jeg lægge mig paa min egen Seng og se paa hende. Det bliver ikke ensomt, saalænge hun er her."

I Løbet af en Time var det alt ordnet for Natten. Der var bleven dannet en Hvileplads til det døde Barn i et Hjørne af Værelſet, hvor hun laa bedækket med et grovt, hvidt Lagen, der var det eneſte tilbageblevne af dem, som gamle Olivers Huſtru havde ſpundet i ſine Pigedage. Den gamle Mand havde lovet at gaa i Seng, naar Mr. Roſs og Doktoren var borte, og han ſlumrede blidt, med Anſigtet vendt henimod den Krog, hvor hans lille

Skat sov. Hele Natten brændte et svagt Lys i Værelset, og Tony, som ikke kunde falde isøvn, sad paa den gamle Krak med Beppo paa Skjødet. Der var en dyb, navnløs Sorg i hans Indre, blandet med en underlig Ærefrygt. Det lille Barn, der kun for en Dag siden havde leget med ham og kysset ham, var allerede gaaet ind til den usynlige Verden, der nu var ham saa ganske nær, skjønt den forhen havde forekommet ham saa fjærn og øde. Den maatte være meget nær, eftersom hun saa hurtigt var gaaet over til den; og den var ikke længere øde, thi Dolly var der, og hun havde sagt, at hun vilde vente ved Døren indtil han kom hjem.

Ellevte Kapitel.

En ny Dag oprinder.

Gamle Oliver og Tony saa deres lille Skat blive begravet paa en Kirkegaard, der var langt borte fra deres Hjem, og derpaa vendte de sørgmodige og forladte tilbage til den tomme Stad, der isandhed forekom dem saare øde. Aldrig før havde Huset seet saa trist og mørkt ud. Dog glemte Oliver nu og da, at Dolly virkelig var borte og aldrig kunde komme tilbage; thi han kunde kalde paa hende med sin ivrige, skjælvende Stemme, eller søge efter hende paa de Gjemmesteder, hvor hun havde pleiet at lege Skjul med ham. Naar Maaltiderne kom, satte han frem Dollys Kop og Tallerken med malede Blomster paa, som vare blevne kjøbte netop til hendes Brug; og om Aftenen ved sin Pibe, da han havde pleiet at tale med sin Herre, gjorde han nu meget ofte ikke andet end atter og atter at oplæse Dollys lille Bøn, som han selv havde lært hende: „Søde Jesus mild og blid." Tony indsaa klart, at det ikke kunde gaa an at lade ham være alene mere.

„Jeg har opgivet at være Ærindgut nu", sagde

han til Mr. Roſs, „fordi den gamle Herre bliver værre og værre til at glemme, ſaa jeg maa paſſe hans Butik for ham nu ſaa godt jeg kan. Han er ikke fra Vidbet, ſom man ſiger; han er ſkarpſindig nok undertiden; men der kan Ingen ſtole paa, at han altid vil være det. Han holder paa at tale til Dolly ſom om hun var her og kunde høre ham, ſaa længe at jeg neppe kan taale det. Men jeg er meget glad i ham, gladere i ham end i noget andet, undtagen min lille Dolly; og jeg har beſluttet at hans Herre ſkal være min Herre, og han er altid villig til at fortælle mig alt hvad han veb om Ham. Jeg er ſlet ikke bange for, at det ikke ſkal gaa."

Tony erfarede, at det gik meget godt. Mr. Roſs beſøgte dem regelmæsſigt hver Uge, for at ſe, hvorledes Forretningen gik fremad i Guttens Hænder, og han biſtod ham ſaameget ſom muligt. Dagene forløb imidlertid, hvor tunge og ſørgelige de end vare, og medførte idetmindſte Vanen af at leve foruden Dolly. Men hver Søndag Eftermiddag vandrede gamle Oliver og Tony langſomt igjennem Gaderne, thi den gamle Mand formaaede kun at ſlæbe ſig frem veb Tonys Hjælp, indtil de naaede Børnenes Hoſpital; dog gik de aldrig forbi Døren og heller aldrig ind ad den. Gamle Oliver kunde blive ſtaaende i nogle Minutter, hvilende ſig tungt

paa Tonys Skulder og skjælvende fra Hoved til Fod, medens hans Øine vandrede henover den hele Bygning; og da kunde et dybt Klageskrig lyde fra hans Læber.

„Kjære Herre! der var ikke Rum til min lille Skat, men Du har fundet Rum til hende!"

Det var en Fornyelse af Tonys Sorg, da Tante Charlotte kom fra Landet og erfarede, at det lille Barn var borte og fandt hendes smaa Kjoler og Klæder, der pleiede at ligge omkring, omhyggeligt gjemte i en Komode, hvor gamle Oliver opbevarede enkelte Erindringer fra sin Hustru. Hun opdagede ogsaa, at gamle Oliver havde forglemt at skrive til Susanne — hans Haand var i Virkeligheden for skjælvende til at holde en Pen, — og hun skrev da selv; men hendes Brev naaede ikke Calcutta, førend Susanne og hendes Mand allerede vare paa Hjemveien.

Det var meget nær to Aar siden hin Sommeraften, da Susanne Raleigh havde sendt sin lille Pige ind i gamle Olivers Butik, og bedet hende være snil Pige indtil hun kom tilbage, i den Tanke, at det kun vilde være tre Dage, inden hun saa hende igjen. Det var næsten to Aar siden, og en Aften, omtrent som hin, at Døren blev aabnet af en høi, smuk Mand, klædt ligesom en Soldat, men med et

tomt Arme opheftet midt paa Brystet. Tony stod bag Disken beskjæftiget med at indpakke Tidsskrifter, som han skulde bringe ud den følgende Morgen, og Soldaten betragtede ham meget forskende.

„Godaften, min Gut! hvem er Du?" spurgte han i en overrasket Tone.

„Jeg er Antony Oliver", sagde han; thi i den senere Tid var han begyndt at kalde sig ved sin gamle Herres Navn.

„Antony Oliver", gjentog den Fremmede. „Jeg har aldrig hørt tale om Dig før."

„Aa nei", svarede han, „jeg er kun Tony; men jeg bor hos gamle Mr. Oliver nu og kalder ham Bedstefader. Han synes godt om det, og det samme gjør jeg; det er ligesom jeg havde En, der var min egen."

„Nuvel! hvorlænge har Du kaldt ham Bedstefader?" spurgte Soldaten atter.

„Lige siden vor lille Dolly døde", sagde Tony med bævende Stemme.

„Dolly død!" udbrød Manden og saa ud som han vilde segne om, thi han blev dødbleg, og støttede sig paa Disken med den ene Haand. O, min stakkels Susanne! Min stakkels, kjære Pige! — hvorledes kan jeg meddele hende denne sørgelige Nyhed."

„Hvem er De?" spurgte Tony. „Er De Dol-

lys Fader? Ak, hun er død. Hun døde sidste Januar, og vi ere mere ensomme uden hende, end De kan tænke."

„Lad mig se min stakkels Susannes Fader", sagde han et Øieblik efter med et meget bekymret Ansigt.

„Ja, kom ind", sagde Tony, idet han løftede Klappen til Disken, hvorunder Dolly saa ofte havde leget Skjul. „Han er mere sig selv igjen; men hans Hukommelse er meget daarlig. Jeg kan fortælle Alting om hende, for hun var saa glad i mig, og jeg i hende. Kom ind."

Raleigh traadte ind i Værelset og saa gamle Oliver sidde i sin Lænestol med Piben i Haanden og et meget roligt Udtryk i sit rynkede Ansigt. Gaslyset faldt idetsamme paa Soldatens glindsende Epauletter og Belte, og den gamle Mand fæstede et skarpt, og dog tvivlende Blik paa ham.

„Kjender Du mig ikke, Fader?" udbrød Raleigh, næsten ude af Stand til sige et Ord. „Det er din stakkels Susannes Mand, og Dollys Fader."

„Dollys Fader!" gjentog gamle Oliver, idet han reiste sig op fra sin Stol, og lagde sin Haand paa Raleighs Skulder.

„Ved Du, at den kjære Herre har taget hende til sig, for at hun skal være hos Ham i Herlighed?"

„Ja, jeg ved det", svarede han med et Suk.

Han førte den gamle Mand tilbage til hans Plads, og trak en Stol tæt op til ham. I nogle Minutter sadde de saaledes i sørgmodig Taushed, indtil gamle Oliver lagde sin Haand paa det tomme Ærme paa Raleighs Bryst.

„Du har mistet din Arm", sagde han medlidende.

„Ja", svarede Raleigh, „vor Oberst blev anfaldet af en Tiger i Skoven derude, og jeg reddede ham; men Dyret søndersleb min Arm og knuste Benet imellem sine Tænder, saa den maatte sættes af. Det har gjort mig ubrugelig som Soldat."

„Ja, ja, stakkels Mand", svarede gamle Oliver, „men Herren vidste det Altsammen."

„Det gjorde Han", svarede Raleigh, „og Han har lært mig en Del mere om sig selv, end jeg forhen vidste. Jeg er ikke ubrugelig som Hans Stridsmand. Men jeg forstaar endnu ikke meget af Tjenesten og vil faa Dig til at undervise mig, Fader! Du vil tillade mig at kalde Dig Fader for stakkels Susannes Skyld; vil Du ikke?"

„Jovist, jovist", sagde gamle Oliver og holdt fremdeles sin Haand paa det tomme Ærme paa Raleighs Bryst.

„Nuvel Fader", vedblev han, „da jeg ikke er skikket til at være Soldat, og Obersten tillige blev saa-

ret, ere vi alle komne hjem tilsammen; kun at Susanne er reist den lige Vei hjem med sin Frue og vor lille Pige, og har sendt mig over London for at se efter Dig og Dolly."

„Eders lille Pige?" sagde Oliver spørgende.

„Ja, hun, som blev født i Indien. Hendes Navn er Mary, men vi kalde hende Polly. Susanne sagde, det bragte hende til at tænke paa vor lille Dolly i Hjemmet. O, Fader! jeg ved ikke hvorledes jeg skal lade hende vide det."

Der paafulgte nok en Pause, og Tony forlod dem, da det var Tid at tillukke Lemmerne. Det forekom ham saa ligt hin Aften, han havde fulgt efter Susanne og hendes lille Pige og nølet udenfor Gjenbohuset for at se, hvorledes det vilde gaa den Lille efterat Moderen havde forladt hende. Han indbildte sig at være en pjaltet, barfødbet Gut igjen, at Ingen elskede ham eller bekymrede sig om ham, og at han saa gamle Oliver og Dolly staa paa Dørtrinnet og se sig omkring efter den Moder, der var reist bort for aldrig mere at se sin lille Skat. Tonys Hjerte var nærved at strømme over; han forsøgte at plystre, men maatte opgive det, at det ikke skulde gaa over til Graad og Hulken. Da han kom ind igjen i Huset, talte Raleigh atter.

„Saa skal Susanne og jeg bebo en af Portner-

boligerne i Oberstens Park", sagde han, „og jeg skal være et Slags Underfoged og have Opsyn med det ydre Tjenerskab i Haven og omkring paa Eiendommen. Det er et Hus med tre Sovekamre, en hyggelig liden Stue, saavel som Kjøkken og Bryggerhus nedenunder. Man kan se Wreking fra Stuevinduet og Maanen ovenover; og det er ikke saa fjærnt, at vi jo kan tage en Vogn og kjøre hen til dit gamle Hjem under Wreking. Idetsamme Oberstens Frue fortalte Susanne hvor det var, udbrød hun: „O, det er netop Stedet for Faber!" Du vilde synes godt om at bo hos din egen Susanne igjen, i din egen Hjemstavn — vilde Du ikke?"

„Jo, jo, for en liden Stund", svarede gamle Oliver med et Smil paa sit Ansigt.

Tony følte en underlig og smertelig Gysen igjennem sit Hjerte. Hvis den gamle Mand reiste bort for at bo paa Landet hos sin Datter, da vilde hans Hjem være tabt for ham, og han vilde atter være nødt til at gaa ud i den store Stad alene, uden at have nogen at holde af. Han kunde nu erhverve sig sit Brød paa en ærlig Maade, og der var ingen Fare for at han skulde behøve at sove i Covent Garden eller under Broerne; men han vilde jo blive alene, og alle de Baand, der bandt ham til Dolly og gamle Oliver, vilde jo blive sønderrevne. Han

undredes om den Herre Jesus vilde lade en saadan Ting ske.

„Men jeg kunde ikke forlade Tony", udbrød gamle Oliver pludseligt og satte Brillerne paa for at se efter ham.

„Kom her, Tony. Han er ligesom en Søn mod mig, Gud velsigne ham! Han kalder mig Bedstefader og holdt mit Mod oppe, da jeg næsten vilde bukket under uden ham. Min Herre gav mig ham den selvsamme Aften Han gav mig min lille Skat. Nei, nei; Dolly elskede Tony, og Susanne maa komme her og besøge mig, men jeg kunde aldrig forlade min Gut."

Gamle Oliver havde slynget sin Arm omkring Tony og draget ham nærmere og nærmere hen til sig, medens han talte, indtil hans furede Kind laa kjærligt op mod Tonys Ansigt. Siden Dollys Død havde ingen af dem følt sig saa gjennem lykkelige som i dette Øieblik.

„Oberstен og hans Frue maa komme til Kundskab om dette", sagde Raleigh, efterat have hørt alt hvad Tony havde været og gjort for gamle Oliver; og da han var nødt til at tage Afsked, gav Soldaten ham et saa hjerteligt Haandtryk, at det bragte alle hans Fingre til at skjælve og hans Hjerte til at banke af Fryd.

Tyvende Kapitel.

Polly.

Portnerboligen stod paa et yndigt Sted i et Bakkeheld, paa hvis Top Oberstens store Hus var beliggende. Foran Døren var en Forsval, opført af Granstammer, der vare dækkede med Epheu og Caprifolier, og derinde var anbragt Bænke, hvor man kunde sidde og skue ud over en vid, udstrakt Flade med smaa Høie og Dale, der strakte sig langt bort imod Horizonten, hvor nogle fjerne Bjerge hævede sig, saa ligt Skyer, at man neppe kunde sige, hvilke der vare de bløde taagede Dunster, og hvilke de stærke mægtige Fjelde. Severn gjennemskar den skjønne Slette i utallige Slyngninger, løb undertiden i Skyggen av høie Banker, og glindsede og straalede atter i Sollyset, saa den snarere saa ud som mange smaa Damme, der vare sprebte omkring Markerne, end en eneste lang, sammenhængende Flod. Ikke meget langt borte, som Raleigh havde sagt, laa Wreking, dunkel i den disige Aftenluft, men om Dagen saa tydelig, at man kunde se den store Sten paa

dens Tinde, der i gamle Dage havde tjent til Alter for Ildens Gud.

Susanne havde det meget travelt og havde den hele Dag været beskjæftiget med to Ting, nemlig at forberede Huset til Modtagelsen af sin Fader, som hun ikke havde seet i saa mange Aar, og at lære sin lille Pige, der nu var atten Maaneder gammel, at sige Bedstefader. Det ene Arbeide var ganske fuldendt; alt var i Orden for gamle Oliver, og nu sad hun fuld af Forventning efter at se Oberstens Vogn komme tilbage fra Stationen med hendes Mand, der var reist for at møde gamle Oliver og Tony. Thi Tony maatte under ingen Betingelse skilles fra den gamle Mand - det var Oberstens og Fruens Ord - men skulde blive beskjæftiget i Haven, udføre Husets Ærinder og forresten bo i Portnerboligen med gamle Oliver. Susannes Øine vare røde, thi under sit Arbeide havde hun grædt bitterligt over sin tabte lille Dolly; men hun havde besluttet med sig selv ikke at udgyde en eneste Taare efter hendes Faders Ankomst, at hun ikke skulde forspilde Glæden af deres Gjenforening. Omsider kom Vognen isigte, den standsede, og Raleigh og Tony sprang ud for at hjælpe Oliver ned, medens Susanne satte sin lille Polly paa Bænken og sprang ned for at omfavne sin kjære gamle Fader.

Han var meget stille, den stakkels gamle Oliver. Han havde neppe talt et Ord, siden de forlode Stationen, men havde stirret omkring sig, medens de kjørte henad den deilige Allee, med et næsten bekymret Udtryk i sit rolige Ansigt. Idet hans taagede Øine opfangede det første Glimt af Wreking, løftede han Hatten fra sit hvide, skjælvende Hoved, som for at hilse det ligesom en stor og kjær Ven, efter saa mange Aars Fraværelse. Nu stod han stille ved Porten, hvilende paa Susannes Arm, og saa sig omkring med et mildt og vemodigt Smil. Luften var saa frisk, at den sammenlignet med de trange Gader i London forekom ham som duftende af tusinde Blomster; og Solen straalede overalt, paa Blomsterne i Haven, paa de smukke gamle Almetræer i Parken og paa de

fjerne Bjerge. Han greb Tonys Haand og bad ham se sig om.

„Hvis blot min lille Skat havde faaet lidt Solskin", sagde han sørgmodigt, og dog med stille Hengivenhed i sin Stemme.

Men netop idetsamme — han havde neppe udtalt — lød et gjennemtrængende, muntert libet Raab bagved dem, der var saa ligt Dollys, at saavel gamle Oliver som Tony vendte sig hurtigt om. Det kunde dog ikke være saa, thi dette lille Barn var endog mindre end Dolly; men da hun kom trippende henad Havegangen imod dem, saa de, at hun havde det samme blonde, lokkede Haar, de samme blaa Øine og rosenfarvede Kinder som Dolly havde havt for to Aar siden. Hun sprang hen og skjulte sit Ansigt i sin Moders Kjole; men Susanne løftede hende op i sine Arme og holdt hende henimod gamle Oliver.

„Sig Bedstefader, og kys ham, Polly", sagde hun lokkende.

Den lille Pige holdt sig lidt ængstelig tilbage for et Øieblik, thi gamle Olivers Hoved rystede netop nu mere end sædvanligt; men tilsidst lagde hun sine to smaa bløde Hænder paa hans Ansigt og holdt det imellem dem, medens hun kyssede ham.

„Bedstefader!" raabte hun, idet hun lo med inderlig Glæde.

De gik ind i den hyggelige Stue, hvor gamle Olivers Læneſtol var anbragt foran Ildſtedet, thi Suſanne havde lagt i Ovnen, da hun troede, han vilde føle den kjølige Luft blæſe fra Wreking; og Polly ſad først paa hans Knæ, derefter paa Tonys, der ikke kunde afholde ſig fra at følge alle hendes Bevægelſer. Og dog var det ikke deres egen Dolly, der havde gjort det gamle Hus i det trange Stræde i London ſaa muntert og lykkeligt for dem. Hun var gaaet hjem til ſin Faders Hus og ventede der paa dem. Der vilde maaſke medgaa lang Tid, inden Tony blev gjenforenet med hende, men for gamle Oliver vilde Adſkillelſen kun blive kort. Da han ſad i Aftenſkumringen meget rolig og tilfreds, medens Suſanne ſang Polly iſøvn i Kjøkkenet, hørte Tony ham ſige halvhøit, ligeſom han pleiede: „Endnu en liden Stund, og jeg vil komme igjen, og tage Eder til mig, at hvor jeg er, ſkulle ogſaa I være. Ja, kom Herre Jeſus!“

Alene i London.

Fortælling

af

Forfatterinden til „Jessicas første Bøn" o. fl

Oversat fra Engelsk.

Med Forord af Pastor Storjohann,

samt 12 i Texten trykte Billeder.

Bergen.

Ed. B. Giertsens Forlag.

Hos Ed. B. Giertsen erholdes:

Jesficas første Bøn.

En Fortælling for Børn.

Med 9 Illustrationer.

Pris 48 ß.

Deacidified using the Bookkeeper proces
Neutralizing agent: Magnesium Oxide
Treatment Date: May 2009

PreservationTechnologie
A WORLD LEADER IN COLLECTIONS PRESERVATIO
111 Thomson Park Drive
Cranberry Township, PA 16066
(724) 779-2111

LIBRARY OF CONGRESS
0 014 548 962 3